

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

OMAGIUL TĂRII MARELUI FIU AL TĂRII

CTITOR AL PATRIEI SOCIALISTE

aniversarea zilei de naștere, a peste cincizeci de ani de activitate revoluționară ai secretarului general al partidului, președintelui Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, puterea de simbol și semnificația a acestei zile, expresia pe care o dăm celor mai calde și mai alee sentimente, omagiul înaltător pe care poporul și țara îl aduc celui ce se află cu bînmernicități și statornică, vie prețuire în fruntea destinului nostru național. O zi care stă în dreptul inimii și conștiinței românești și pe care istoria noastră ne-o încredințează la numai un foseț de filă după ziua unirii, o coincidență cu tot ce ne este mai scump și mai familiar, dar și un semn distinctiv totodată, un mobil de reală și necontenită vigoare patriotică, revoluționară, acela al unității prin care simțim și ne edificăm într-un timp eroic, fundamental.

Două decenii vor implini în curînd arcul de boltă al unei epoci care îi poartă numele. Congresul al IX-lea al partidului este evenimentul ei inaugural, este începutul în toate precumpănitul al unui drum pe parusul cărui istoria a copleșit și consensuază cele mai multe victorii ale muncii, gândirii și creației, sensul și dimensiunea de epopee națională au primit și primesc confirmări care fac din existența României noi, socialiste, un act al unei inconfundabile și statornice identități politice și sociale, o operă fără precedent și cu implicații în toate domeniile vieții materiale și spirituale. De la o biografie și o viață de excepție au emanat și emană toate marile prefaceri revoluționare care au avut loc și condensează în unitatea de măsură relieful economic și social care cumpănesc decisiv asupra perspectivei și ne definesc în chipul cel mai exact, cel ce poate de convingător, în materie de progres și civilizație de faurire a unei noi societăți și a unui om cu o conștiință nouă, înaintată. Într-o construcție fără precedent s-a aflat și se află întreaga țară,

Congresul al IX-lea i-a în-sufflat acea forță și viziune care i-au marcat întreaga devenire. Pentru vremurile noi un om nou a fost ales la cîrmă și pe traiectul întregului nostru destin el se află de atunci la datorie, a imprimat vigoare, subțilitate și dinamism economic, științific și cultural țării, i-a însușit încredere, i-a cerut muncă, i-a relevat un mare viitor. De numele, de viața și opera sa este indisolubil legată soarta țării și ea o garanție, ca o certitudine a mersului ei sigur, mai departe, pe calea edificării și propagării socialiste. Congresul al XIII-lea al partidului l-a reales, l-a reinvestit în funcția supremă, împlinind voința și consensul întregii națiuni.

Două decenii vor implini în curînd arcul de boltă al unei epoci care îi poartă numele. Congresul al IX-lea al partidului este evenimentul ei inaugural, este începutul în toate precumpănitul al unui drum pe parusul cărui istoria a copleșit și consensuază cele mai multe victorii ale muncii, gândirii și creației, sensul și dimensiunea de epopee națională au primit și primesc confirmări care fac din existența României noi, socialiste, un act al unei inconfundabile și statornice identități politice și sociale, o operă fără precedent și cu implicații în toate domeniile vieții materiale și spirituale. De la o biografie și o viață de excepție au emanat și emană toate marile prefaceri revoluționare care au avut loc și condensează în unitatea de măsură relieful economic și social care cumpănesc decisiv asupra perspectivei și ne definesc în chipul cel mai exact, cel ce poate de convingător, în materie de progres și civilizație de faurire a unei noi societăți și a unui om cu o conștiință nouă, înaintată. Într-o construcție fără precedent s-a aflat și se află întreaga țară,

Omagiul țării, al tuturor generațiilor trimite din acest început de an spre acele culmi pe care conducătorul nostru ni le relevă întotdeauna și cu maximă dăruire și vigoare comunistă, cu înalt patriotism și abnegație eroică, revoluționară. În acest omagiu este ridicată istoria la treapta celei mai depline și mai curiozitate conștiințe. La mulți ani!

Lucaefărul

Vis împlinit

Sărbătoarea lui 26 ianuarie — aniversarea zilei de naștere a bărbatului care conduce destinele patriei în epoca cea mai fertilă a istoriei românești — are pentru națiunea noastră însemnele demnității și împlinirii.

Ce înseamnă România de azi? În primul rînd o țară a muncii, a construcției în toate planurile activității, materiale și spirituale, o țară care se zidește pe sine în sensul firesc al istoriei sale și al idealului său multimilenar. Proces deloc lin, care exclude ab inițio comoditatea, în gândire, spiritul rutinier, dogmele. Declanșarea lui, la Congresul al IX-lea al P.C.R., poartă amprenta de necondusă a originalității în gândire, viziionarismului, curajului politic al tovarășului Nicolae Ceaușescu, revoluționarului care și-a asumat sarcina de crucișă responsabilă-patriotică de a descătușa energiile unei națiuni, de a oferi poporului său sansa

viitorului liber, demn și prosper.

Pentru orizontul culturii românești epoca pe care o trăim se constituie într-o veritabilă renaștere spirituală, prin refacerea legăturilor cu marile tradiții, prin repunerea în circulație a valorilor perene ale civilizației noastre, prin stimularea înnoirilor permanente, a căutărilor fertile. Stau mărturie operele create în acești ani, stă mărturie saltul înregistrat în receptarea artei-de către marile publice, nevoia sa organizată de carte bună, de act științific autentic. Comunitatea dintre creator și oamenii cărora li se adresează a devenit un fapt împlinit purtînd semnificația unei construcții de conștiință. La Congresul al XIII-lea al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu definea astfel misiunea crea-

Nicolae Dan
Fruntelată

Continuare în pag. a 2-a

E LEGENDAR ACEST DESTIN

Lumina ochilor aceasta care e și-n care
După potiva datinei purtăm solii,
E legendar acest destin, nu are-asemănare,
Il văd ca scris și-n literă bat sorți de ape vii.

Ca-mpurpate mii de aripi peste țară,
Bătăi de inimă văd ca-ntr-un nestins eou,
El e întregirea-n tot, e pacea tutelară
Și semn înalt că-n toate ne-am născut din nou.

Acest destin de care sprijiniți stăm toți
Și ținem vie calea unui pisc ce-arată,
Că nu e loc, din aer și pină-n strănepoți,
Unde să nu fi ars și demn să nu așeze-o vatră.

Nu e izvor, nici matcă nu-i ca să nu știe,
Nu este loc de brazdă sau puteri ce-am pus

Pentru ca-n locul lor și-al frunții-o ctitorie
Sămîntă să nu stea, zidire tot mai sus.

Și-astfel la raza lui și-a tuturor în parte
E mai curat acest țărîm, sună mai plin,
Acestei țări, la nașterile ei fără de moarte,
Nimic nu e-n zadar și munții-mai înalți puțin.

Că de lucrarea veacurilor noastre în afară
Bolnavi erau și ochi, se-mbolnăveau și crini,
Băteau și stelele pesemne din picior pe țară
Și istoveau pe rînd, seacă și aripi și grădini

Și-a fost ca-n toate-o taină să îi dăm de zestre,
Prin jurămînt noi singuri să-l alegem far,
Acest destin nu doar ca o visare este
Și bărbătesc duce poveri nescrie-n calendar.

Bokor Katalin

Continuare în pag. a 7-a

Telegramă

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România

MULT STIMATE ȘI IUBITE TOVARĂSE NICOLAE CEAUȘESCU,

Impărtășind simțămintele de dragoste și recunoștință ale întregii națiuni, oamenii scrisului Vă aduc un profund omagiu în această zi sărbătorească de ianuarie. Ne exprimăm astfel încă o dată înalta prețuire a înflăcăratei activități revoluționare pe care o desfășurați de peste cinci decenii, pentru împlinirea idealurilor clasei muncitoare, ale partidului și poporului nostru, pentru propășirea României sub soarele generos al socialismului și pentru așezarea ei la loc de cinste în arsa internațională.

De numele și eforturile Dumneavoastră neastentite este legată făurirea unei societăți moderne, dinamice, cu o industrie și o agricultură în plină dezvoltare, cu o viață spirituală de o mare diversitate și strălucire. Climatului efervescent instaurat de partid și de secretarul său general după Congresul al IX-lea i se datorează izbînzile notabile obținute și pe tărîmul artei cuvîntului. A fost recunoscut pe deplin statutul specific al actului de creație, garantîndu-se creatorului dreptul de a cunoaște adevărul și de a-l exprima într-o gamă largă de forme și modalități artistice. Aria tematică s-a extins, ajungînd să se confunde cu atotcuprinzătorul univers al vieții. Creației i s-a deschis astfel un cîmp vast de neîngrădită afirmare, ceea ce i-a îngăduit să-și îndeplinească mult mai eficient vocația de modelator al conștiințelor.

Sîntem adînc onorați de faptul că strădaniile noastre s-au reflectat în aprecierile pozitive cuprinse în Raportul pe care l-ați prezentat la Congresul al XIII-lea al Partidului, în legătură cu împlinirea literaturii și artei, cu rolul acestora în ansamblul activității culturale-educative. Totodată, sîntem puternic mobilizați de generosul Dumneavoastră îndemnul de a extinde și aprofunda cunoașterea vieții, preocupărilor și aspirațiilor oamenilor muncii, pentru a face din scrisul nostru un mijloc și mai eficient de formare și dezvoltare a conștiinței socialiste.

În această zi, gîndul nostru se îndreaptă spre omul care, înzestrat cu o privire lucidă și cutezătoare, cu o clarviziune care-l situează printre marile personalități ale lumii contemporane, a dat glas năzuinței ca pe planeta noastră să fie instaurat un nou tip de relații, întemeiate pe respectul independent și suveranității naționale, pe colaborare și înțelegere reciprocă pentru edificarea unei lumi a progresului și păcii, eliberînd astfel omenirea de coșmarul războiului și al cataclismului nuclear.

Sînt toate acestea temeiurile pentru care Vă urăm să trăiți într-un mulți ani, spre binele poporului și al țării, asigurîndu-Vă că vom face totul pentru a îndeplini cu cinste îndatoririle ce ne revin, răspunzînd astfel nobililor Dumneavoastră îndemni și comăndamentelor timpului eroic al înălțării patriei spre viitorul socialist și comunist.

UNIUNEA SCRITORILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

O emblemă nepieritoare

numeni nu va putea să desfacă, niciodată, numele președintelui Nicolae Ceaușescu de epoca aceasta a noastră, epocă măreață, epocă plină de izbîndiri și de mari și esențiale clarificări. Da, vor spune unii, de aicea, de pe la noi,

ori de pe unde se vor afla cei cărora nu le-a mai plăcut aicea, preferînd locurile mai călduțe și mai puțin bătute de vînturi, de unde să ne poată da, în liniște, sfaturi și indicații, cum să trăim și ce să scriem — dar vremea aceasta a avut și lipsuri, a cunoscut și dificultăți de tot felul. Dar bineînțeles că a avut și lipsuri, bineînțeles că a cunoscut și cunoaște dificultăți de tot felul, cum e firesc să se întîmple în orice vreme, cum nu se poate să nu se întîmple de-a lungul unui proces de schimbare a întregii societăți, cum nu se poate să nu se petreacă într-o lume atît de tulburată, atît de micșată de seismele sociale și de aspirațiile îndreptățite spre mai bine ale tuturor popoarelor,

Inon Lăncrăjan

Continuare în pag. a 7-a

Civilizație românească

Sărbătorim, în acest 1985, două decenii de la istoricul Congres al IX-lea al Partidului Comunist Român, eveniment care a marcat intrarea patriei într-o nouă vîrstă a devenirii sale. Prin alegerea în fruntea destinului nostru național a tinărului om politic Nicolae Ceaușescu poporul făcea o opțiune pentru viitorul său, săvîrsind un imperativ pe care, în alte circumstanțe, un ilustru om politic îl formulase astfel: „La legi noi, om nou!” Firește, pentru o istorie multimilenară ca a noastră, 20 de ani reprezintă extrem de puțin. În 20 de ani de-abia înfloresc o generație, iar dacă ținem seama și de complexitatea fără precedent a vieții mondiale, valorile creativității capătă parcă alte dimensiuni, dificultățile fiind mai mari. Și cu toate acestea, conform timpului istoric, iar nu cosmic, împlinirile acestei epoci au fost și sînt cu totul excepționale. Este cunoscută puterea de a crea a românilor în perioade de stabilitate politică. Desi acestea n-au fost deosebit de numeroase de-a lungul existenței noastre, roadele lor s-au simțit în istorie și se mai simt și astăzi. Iată, de pildă, cei 47 de ani de cîrmuire a lui Ștefan cel Mare, care, după ce a avut sansa să fie continuat și încă o jumătate de veac de pace, ar fi inaugurat o variantă răsăriteană a Renașterii, superioară poate celeia oc-

Corneliu Vadim Tudor

Continuare în pag. a 7-a

Prin cîntec națiunea-l slăvește unanim

— poeme omagiale —

In pagina a 5-a

Revoluția în idei

Marx spunea undeva că filosofii nu au făcut decât să interpreteze lumea; important este însă a o schimba. Nu cred că făcând această observație cu tentă de reproș și vrând să blameze nu filosofia, nici pe filosofi, pretinzându-le ceea ce, prin firea lucrurilor și cu mijloacele lor, nu pot să realizeze. Fiecare și logic pare a sesiza în culcușul în subtextul acestei țepede cardinale pentru concepția revoluționară despre lume și viață convingerea esențială că adevărata revoluție în practică înseamnă vocația legitimă și supremă a ideilor proprii unei asemenea viziuni este necesar să determine și să se finalizeze în prefecții de ordin revoluționar. Într-un mod indirect, dar totuși evident, adevărul de cea mai largă audiență politică-socială a revoluției în practică începe și se susține continuu pe revoluția în idei. Adică, o practică radicală novatoare fără a se întemeia și extrage dintr-o concepție care însăși dedicată permanent înnoiri rămâne ceva de neconcepțiu, refuzat de logică, după cum, experiența o dovedește, conștiințele marile epoci sunt germinate de idei mari.

Pentru noi, românii, în România de azi, dezideratul greu de atins implică invocarea Marx este intrinsec prin împlinire strălucită de gândire și opera secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel care a dat numele unei epoci istorice — epoca în care trăim, cea mai rodnică din mileniară istorie a neamului.

Eliberat de orice dogmatism, de scleroza schemelor și a preluării mecanice, gândirea care inspiră și meșteșugă și viața poporului român dedicată progresului țării, înfăptuirii idealurilor socialiste și comuniste, accede la performanța unică în felul ei de a avea dispoziția funciară pentru multilateralitate și sistem, direcționat pe coordonate și dimensiuni de maximă amplitudine activitate în trezirea societății. Și totul subordonat unui principiu conducător care în condițiile date denotă o opțiune vitală și eminentă revoluționară, anume totul pentru om, spre binele și fericirea lui. Făcând omul în centrul ideilor și al practicii, gândirea generală al partidului nostru a declanșat un proces original, fără precedent, de restructurare în fond a societății, voința de a o plasa într-un context istoric apt să genereze și să multiplice energiile creatoare imperiative pentru înfăptuirea țelurilor socialiste și comuniste ale orânduirii pe care o făurim.

Întreaga politică a partidului și reflectarea ei în eforturile eroice ale poporului dau seama despre felul de a înțelege opera de uriașă răspundere a conducerii societății în gândirea tovarășului Nicolae Ceaușescu. Învechită, precum decaț consemnată în multe doctrine ale politicii, după care conducătorul nu trebuie să vadă persoanele, oamenii în fruntea cărora se află, ci doar lucrurile și consecințele lor, capătă un răspuns revoluționar, care își trage seva din încrederea în om și ataxământul sincerc, neclintit față de cauza punerii acestuia în starea optimă de a se exprima și realiza, depășindu-se pe sine și circumstanțele care de altă ori în istorie l-au împiedicat să fie el însuși, la măsura meriților autentice, reclamante de capacitățile lui creatoare. În acest gen de înțelegere, intrat în antologie de acest gen spune că omul de autoritate publică acționează și reacționează potrivit împrejurărilor în care îl pui. Politica partidului nostru, prin gândirea și acțiunea secretarului său general, a dat poporului român, tuturor și fiecăruia, un răspuns la ceea ce s-a spus și a munci și trăi în împrejurări favorabile care constituie temeiul recunoștinței fierbinți și adânci prețuri.

Nu există chemare mai generoasă și mai aproape de rostul omului decât aceea a muncii și creației. Și nimic nu se poate mai aproape de spiritul veritabil umanist decât a-i propune omului însușirea unor idealuri, valori și norme de viață care în practică asigură dreptatea, demnitatea, echitatea și solidaritatea tuturor în instanța unui obiectiv comun și ale cărui beneficii se vădită în viața omului și în dezvoltarea și înălțarea programului înnoirii morale a societății, de pildă, secretarului general al partidului a înstituit în viața noastră unul dintre cele mai eficiente instrumente capabile pe termen lung să colindă și să utilizeze întreaga subșansă a societății. Constituția noastră este o sinteză de esență a funcției factorilor subiectivi ai progresului social, activizată în strânsă interdependență cu factorii obiectivi. Dinamica structurilor politice, economice, sociale ale României de azi înregistrează subiectiv un angrenaj dominat de responsabilitate conștientă a fiecăruia și capacitate de intervenție a societății în ansamblu pentru a-și regla viața și activitatea orientându-le mereu și cu obstinată spre cele mai înalte de progres și civilizație.

Grandioasele realizări obținute în ultimele două decenii mărturisesc în chip extrem de convingător consecvența și vitalitatea unei gândiri care se urmărește pe sine în principii, regându-se fidel în măsurile concrete adoptate spre permanentizarea și generalizarea acțiunii de perfecționare revoluționară la care sînt vocați absolut toate compartimentele societății într-o conexiune dialectică organică. De la sistemul democrației muncitorești la participării unanime la conducerea și rezolvarea treburilor obiective la sistemul economic mobilizat și toate resturile materiale și umane spre dobândirea unei noi calități și a unei eficiențe superioare, la sistemul cultural-educativ al formării și educării în spirit comunist, patriotic, și pînă la omul concret, individual în carne și oase, îndemnat și avînd la îndemîna condiții de neînlocuibilă perfecționare a competenței, de creștere a competenței, investit cu răspunderi și încredere care solicită pe drept o contribuție sporită la augmentarea avuției naționale, la accelerarea progresului nostru.

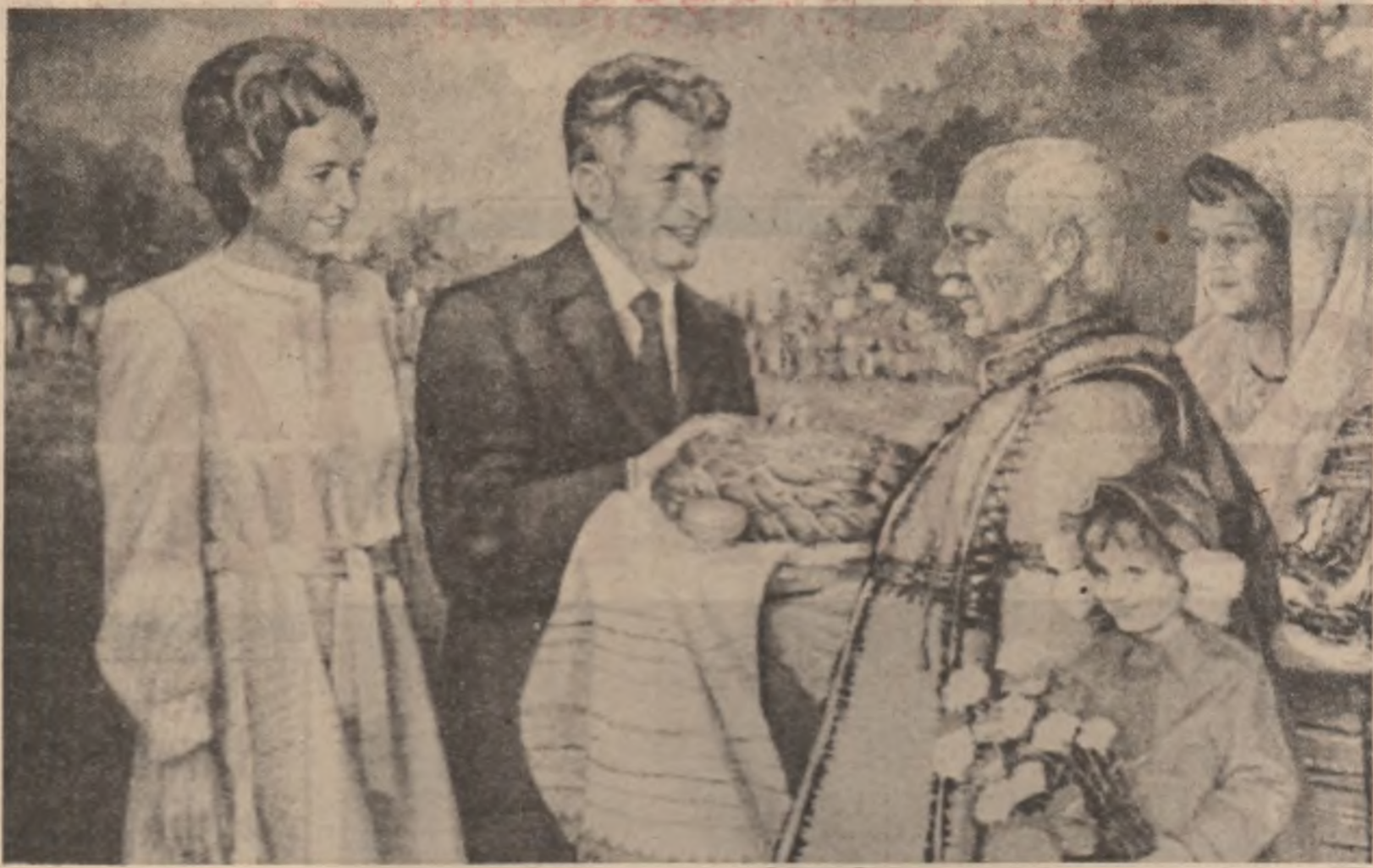
Constelația de principii, teze și concepte care învechesc revoluția în idei săvîrșită de gândirea și opera secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu efecte atât de benefice pentru viața poporului român, are vocația prezentului, dar nu a unei realități închise în ea însăși, ci în recurs ferm și continuu la înțelegerea timpului și a trecutului istoric și a viitorului care va deveni istorie. Egoismul de generație este recuzat fără nici o rezervă. De aici, nevoia profund resimțită și trăită de noi toți de a ne găsi și construși temeiuri în trecut și viitor pentru ceea ce realizăm astăzi. Rădăcinile operei noastre revoluționare au în spate întinderea milenilor iar în față întinderea aspirațiilor pentru un mine avînd anvergura evului comunist.

Putem privi cu conștiința împăcată trecutul, după cum, este cert, sîntem gata să angajăm viitorul cu seninătate datorită asumatei deschiș și împlinite. Mesajul revoluționar al gândirii celui care ne conduce destinele se concentrează în voința de a putea să ne prezentăm cu fruntea sus la examenul istoriei. Nu avem nici un motiv, dimpotrivă, să nu sperăm că acest examen, în virtutea a ceea ce facem spre binele și perenitatea poporului și țării, căm în apărîm, va fi de partea noastră, ne va lumina viitorul.

Traian Ginju

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

epocă de puternică afirmare a literaturii și artei

„Vizită de lucru” — tablou de Vintilă Mihaescu

Conștiința de sine a literaturii

Configurația mozaică a literaturii române contemporane, provenită din absența scoliilor, a curentelor sau acțiunilor programate în plan pur artistic, dar și dintr-o firească izbucnire de stăruință, concepții, stiluri diferite, greu conciliabile, nu constituie neapărat o piedică în găsirea unor coordonate ale existenței ei din ultimele decenii. Un aspect general, dobîndit treptat, nu fără dificultate, este (mai precis a fost) depășirea complexelor mai vechi sau mai noi. El a apărut, pe de o parte, ca o consecință normală a realității socio-istorice, pe de altă ca o formă de maturitate. Astfel, nimeni nu poate nega existența complexelor în literatura noastră, nu mai opune inspirații și creații pe o ciadină sau nu mai folosește conștient orientat-orientat în creație și pe tensiuni subiective în sensul specificității. Tradiționalismul de azi nu mai poate fi opus modernismului în forma de acum cincizeci de ani. Evoluția structurilor literare presupune, ca în orice domeniu de activitate, evoluția sincronă a aparatului de cercetare, definire, clasificare. Vechile dispute teoretice, unele dintre ele cu destulă valabilitate, nu mai pot fi admise nu pentru că literatura română ar fi ajuns la acel grad de „sincronizare” care le interzice (chevănarea e, oricum, depășită), ci pentru că dezvoltarea ei impune alte contexte discutiilor.

În altă ordine, anii '60 corespund depășirii unui alt complex, de fapt a unui șir de complexe: cele ale perioadei dogmatice. Literatura română a avut astfel de recuperare ceea ce pierduse în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un deceniu; recuperările nu sînt — și aici pare să fie trăsătură salutară, de-a dreptul excepțională — întoarceri, ci deschideri. Aproape părăsite la sfîrșitul deceniului al cincilea, unele lirice revin scriitorilor la mijlocul celei de-a șaptea decade, cînd poezia este din nou în mai bine de un dec

NICOLAE CEAUȘESCU

eroul prin care națiunea română se legitimează în fața istoriei, a prezentului și a viitorului

S-a născut la 26 ianuarie 1918, la Scomnicești, lângă apa Oltului, riul-arteră a țării și a spațiului și a timpului românesc. S-a născut în anul Marii Uniri de la Alba Iulia, act cardinal al existenței noastre, proclamând în auzul lumii renăscerea vechii Dacii, legitimându-ne ca națiune.

Marile suprapuneri de semnificații istorice sînt rare. Rare, dar fericite. O filă subliniată de două ori cu roșu în calendar conferă zilei sau anului un însemn simbolic, ca o tăietură diamantină în vreme, concentrînd în sinteza ei prea-plinul energiilor unui neam, apte să se reverse în surprinzătoare dezlănțurări din chenarul aceleiași clipe istorice. Prin astfel de intense străluminări ale lucrării secolului căpătăm de două ori încrederea că sîntem și că vom fi.

Trei ani mai tîrziu, în gloriosul mai 1921, se naște partidul.

Puțini au prevăzut atunci cît de rapid avea să fie procesul de difuziune a ideilor și idealurilor înscrise pe steagul său, cît de rapid muncitorimea, poporul aveau să capete conștiință de sine, cît de radical și de ofensiv avea să fie marșul lor spre viitor. Puțini, și totuși nu chiar puțini au prevăzut ascensiunea noii forțe politice, deși s-au temut de ea, apariția partidului comunist însemnînd, aproape simultan, ilegalizarea sa. Ce ce au hotărît atunci această măsură și-au imaginat că o idee ilegalizată își tocește tășul, că un ideal acoperit încetează să mai fie un ideal, că niște oameni hătului și azvirii în temnițe vor fi ruși de mase, iar masele vor fi rupte de lupta lor. A fost o miopie, o miopie firească, forțele retrograde sînt totdeauna și fatal miopie, istoria a demonstrat-o din plin. Căci în toți acești ani, ei, comunistii români, s-au dovedit fermenții ideilor celor mai nobile, ale celor mai adînc implinate în ființa neamului, lupta lor revădînd în major idealurile sociale și naționale ale multimilor de la Dunăre și Carpați, lucrarea lor implicînd, cu o nouă forță, sensul spre care curgea istoria. Fiind ecou al glasului țării, al muncitorilor, al țărănilor, al tuturor truditorilor cu brațele și cu mintea, ei n-au vorbit în pustiu, n-au fost profeți aiurea ci aici, numai aici, coalizînd în juru-le toate forțele vie ale națiunii, iar faptele lor, în epoca marilor bătălii de clasă ca și mai tîrziu, în epoea revoluției și a edificării socialiste a României, s-au așternut, glorioase, peste semănătura de jertfe, de sacrificii, de sudoare și geniu prin care veșnic, din vece și pînă astăzi, a renăscut fără oprire țara.

Portret de Ion Jalea

Un nume pentru istorie

În galeria marilor eroi ai partidului și ai neamului, a oamenilor de mară ai genului național, fără de care această țară n-ar fi sau n-ar fi așa cum este, cartea de aur a națiunii a înscris, cu majuscule, numele tovarășului Nicolae Ceaușescu. A înscris numele omului care a jupuit cu statura sa mai bine de o jumătate de veac de tumuloasă istorie, de la cele dinlău răsării de muguri încandescenti ale luptei partidului și pînă la fiecele altitudinilor care însemnă marea izbîndă, marea operă, adică România acestui ceas. A acoperit cu statura lui cea mai patetică și mai densă epocă a devenirii neamului, pisc într-o geografie spirituală zidită în juru-i mereu mai strîns, maiestruoasă formă de relief prin care realitatea de cuget și existență a unui popor devine cristal de rocă, neclintită la orice învolburări ale vremii.

Noi, românii, am avut mulți și aleși bărbați, viteji voievozi și luminați reprezentanți ai multimilor, cîrșugii de luptători coborîți de pe toate zările cu știința și cu ardoarea de a sluji și a străluci neamul lor, oameni a căror viață a fost și a rămas o pildă de identificare cu o realitate inconfundabilă, țara, a căror operă a fost și a rămas misionară. Viața și opera omului care ne călăuzește astăzi destinele, continuînd și ridicînd la cea mai înaltă expresie de noblete destinul nostru ca popor în istorie, sînt de o astfel de calitate, înedită în peisajul nostru spiritual. Militantismul său este comunist. Militantismul său este al revoluționarului închinat cu întreaga-i ființă pămîntului și poporului care l-au iscat. El a slujit și slujește adevărului acestei înalte credințe cu atita înflăcărare, cu atita neobosită statornicie, cu atita lucidă dăruire încît nimic, niciodată, nu i-a putut tulbura prea clarul ideii și fermitatea gestului, devenite cu atit mai vii, mai puternice cu cit forțele năpustite asupra-le erau mai mari, cu cit imperativul — dictat de partid și de țară — al înfringerii lor era mai clar, mai deliberat. El a devenit, prin toate acestea, Cîtorul, marele nostru cîtor, unul din acei cîtori care numesc cu numele lor o epocă, o istorie. El îi cuprinde, prin amploarea și prin intensitatea operei sale, ce poartă chipul fără de seamă în timp al României moderne, pe toți străluciiți bărbați care l-au precedat sau, inversînd oceanul, toți cei care l-au precedat par a-i fi succesori, par că se trag din el.

Măsura unei vieți de luptător comunist

Fiu de plugur din Cîmpia Română, trăind acut condiția satului sub nedreapta orînduire, avea 13 ani cînd intra în mișcarea muncitorească, asumîndu-și mesajul celei mai combative clase și dăruindu-l, îmbogățit cu o flăcără nouă, clasei sale și celor strînși sub drapelul ei. Avea 15 ani cînd, în 1933, era desemnat în conducerea Comitetului național antifascist, impunînd celorlalți militanți, oameni cu sarea vremii la temple, vechi muncitori-luptători și marcanți cîrșugii ai țării, prin ascuțimea și prin maturitatea ideii, prin ochiul

format asupra timpului și prin dreapta măsură a judecății, prin intranșigenta crezului și curajul faptelor. Un an mai tîrziu, la Craiova, la procesul luptătorilor petrolști și cefești, aducea, investit de muncitorimea bucu-reșteană, protestul clasei, care i-a atras din partea organelor represive — titlu de faimă pentru tînarul revoluționar! — etichetarea de „agitator periculos”. Militant al partidului, la vîrsta de 17 ani, în conducerea Uniunii Tineretului Comunist, a cîtreierat, înfrun-tînd prigoana și riscurile supreme, marile centre muncitorești ale țării, limpezînd conștiințele, unificîndu-le, transformînd protestul individual sau de grup în front puternic de luptă împotriva exploatarei, a fascismului și a războiului, a atentatelor la independența țării, vîdînd încă de-atunci acele neobișnute calități moral-politice și organizatorice care, în timp, aveau să se ridice la prestigiu unui simbol. În 1936, după o serie de anchetări și întemnițări, transformă procesul de la Brașov în tribună a partidului și, azvirînd pe lespezile însingurate ale Doftanei, apoi în lagărele de la Jilava, Caransebeș, Văcărești și Tirgu Jiu, devine, în calitate de cadru de bază al grupului conducătorilor comunisti din închisori, un neprețuit organizator și comandant al rezistenței, al transformării bastioanelor prigoane în cetățile de eroică luptă. Invăță intens, își desăvîrșește pregătirea intelectuală, ideologică și politică, îi învață, la rîndu-i, pe alții, însușă curaj, catalizează energiile și inițiativa, buimăcește adversarul de clasă prin neprevăzutul și neșovănia loviturilor. Așa se întîmplă în 1939, cînd marele miting de 1 Mai al muncitorilor Capitalei, avîndu-l printre principalii organizatori pe foarte tînarul comunist și conducător Nicolae Ceaușescu, se afirmă ca o grandioasă manifestare împotriva crudei orînduirii, a barbariei fascismului și războiului, a înfeudării țării unor interese străine de ființa și vrerea ei. Intemnițat din nou, continuă cu sporită temeritate lupta, numele său intrînd, de pe atunci, în legendă, așa cum cei căzuți lîngă el, după legea acestui pămînt care își iubeste și își slăvește eroii, cad pe solul legendei. Actul revoluționar de la 23 August 1944 îl are printre strategii și organizatori de frunte, la fel asprele bătălii pentru cucerirea și întărirea puterii poporului. Misiuni de o tot mai înaltă și mai coplesitoare însemnătate îl caută pe patriotul și revoluționarul fervent, pe cei care, de la cea mai fragedă vîrstă, a jertfit totul pe un singur altar, cel drapat în culorile patriei și sfințit de visurile și luptele înaintașilor. Secretar general al Uniunii Tineretului Comunist, conducător al unor importante organizații regionale ale partidului, ca Dobrogea și Oltenia, investit cu sarcini de cea mai mare răspundere în armată, în economie, în conducerea superioară de partid și de stat, el se distinge în toate printr-o putere de muncă și sacrificii ce scapă din granițele controlului comun, printr-o cunoaștere fără limite a realităților naționale, printr-o clarviziune politică și printr-o competență inegalabilă, prin abordarea fățișă a problemelor vieții, prin inițiativa sa veșnic trează, prin pasiunea neistovită a noului, prin punerea mai presus de orice a intereselor celor mulți, prin spiritul de dreptate și omenie,

ciștigîndu-și fierbînta dragoste și aleasa stimă a partidului și poporului.

El se afirmă, în toți acești ani, ca o conștiință a națiunii, ca un reprezentant strălucit al virtuților care ne definesc. Puterea de muncă, omenia, dragostea sa de dreptate și adevăr sînt ale lumii din care provine, lumea țărănilor, lume ce stă la temelie istoriei și a existenței noastre; ardoarea și tenacitatea luptei dăruite poporului și socialismului, ca și forța gândirii clare, vizionare, a autodiscipliniei, a nestrămăturii pînă la sacrificiul de sine în urmărirea țelului sint chintesența însușirilor unei clase, cea a muncitorimii, în rîndurile căreia a trudit, s-a oțelit, și-a cucerit componentele viei și durabile ale personalității sale: larga deschidere a spiritului novator, nutrit de o solidă cultură, afirmat atît de strălucitor în opera sa teoretică, penetrația analizei și riguroasa sinteză, capacitatea de proiecție și polivalența sînt ale intelectualului creator de valori. Toate trăsăturile de esență și de noblete, toate darurile și harurile neamului de țărani, muncitori și cîrșugii de la Dunăre și Carpați s-au înfîlînit, ilustrate cu geniu, într-un singur om. Omul pe care întregul neam, prin vocea celei mai tinere forțe politice a acestei țări, dar a celei mai capabile să-și asume istoria pentru sine și s-o transforme pentru cei mulți, l-a ales să-i conducă destinul.

Identitatea acestor două decenii

Există, în devenirea unui popor, momente care, prin consecințele lor de adîncime și de durată, au o capacitate cosmică de transfigurare a tipare, echivalente cu o adevărată renaștere. Un astfel de moment, aici, la noi, la români, a fost Congresul al IX-lea al P.C.R., care, dînd glas voinței unanime a comunistilor, a poporului, l-a investit cu suprema funcție de conducere în partid pe fiul cel mai iubit al acestui pămînt și cel mai necesar ceasului său istoric, pe omul care intruchipa cel mai bine, cel mai profund, cel mai autentic conștiința înaintată, revoluționară a națiunii, speranțele ei, așteptările ei. Vor trece anii, România noastră va fi alta, își va anexa noi privilegii și noi străluciri ale ființei ei, valuri de generații vor bate la porțile timpului, ocupîndu-l și stăpînindu-l, dar nimeni nu va uita vreodată acea capacitate cosmică de transfigurare pe care anul 1965, anul Congresului al IX-lea, anul alegerii la cirna partidului și a națiunii a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a avut-o în destinele noastre. Stăm, practic, și vom sta mai departe, în prelungirea aceluia istoric moment, pe care l-am potențat mereu și mereu prin fapte ce au legitimat și au întărit mandatul pe care partidul și țara l-au încredințat celui ales în fruntea lor. Pentru că atunci, în acel moment, am înțeles, pentru prima oară, consonanța istorică a socialismului cu libertatea

și cu dreptatea, cu țara și ființa ei, cu civilizația și progresul, cu demnitatea și independența națională, emancipînd principiul revoluției nu ca pe un simplu slogan însușitor, ci ca pe o realitate necesară, ca pe un singur drum pe care trebuia să pășim. Pentru că atunci, pentru prima oară, am ascultat, cu sentimentul că ascultăm însuși partidul, însuși socialismul, însuși adevărul patriei și al epocii, cuvîntul-mesaj de nouă istorie al tovarășului Nicolae Ceaușescu.

În măsura în care rămîne, ștampilînd cu greutatea sa fapta vieții, orice document e neperisabil, în ultimă instanță, ca document uman. Ce ce au exercițiul verbului știu ce greu se supune cuvîntul pînă să capete plasticitate și vibrație, pînă să dobîndească însușirea de-a fi crezut. Aceasta se întîmplă numai atunci cînd, dincolo de orice caligrafii politice sau retorice, de orice cuvinte înfășurate mai mult sau mai puțin somptuos în fulgerele ideii, documentul este, cum spunem, al omului, al adevărului despre el și viața lui. Cuvîntul rostit de tovarășul Nicolae Ceaușescu la tribuna Congresului al IX-lea a fost un astfel de document.

Un cuvînt în care ne recunoaștem și azi, pentru că el, acel cuvînt, era al nostru, rostit de noi, smuls din carnea și din conștiința noastră, din nevoile și din aspirațiile noastre cele mai adînc, punînd deasupra oricăror elemente de conjunctură acele temelii de ideal și de faptă care, de două decenii, ne luminează existența. Ne recunoaștem în acel cuvînt pentru că el a declanșat acea cotitură, cu incalculabile urmări în muncă și existența noastră, de abordare a destinului național într-un spirit nou, creator, străin închistării și dogmelor, un spirit de largă, de totală deschidere spre realitățile naționale vie, un spirit care a pătruns ca un val de aer proaspăt în toate celulele societății, irigînd cu noi energii acel centru secret care este ființa constructor a unui popor în timp. Ne recunoaștem în acel cuvînt-mesaj de nouă istorie pentru că spiritul afirmat de el s-a reafirmat și amplificat în toți acești ani, la congresele al X-lea, al XI-lea, al XII-lea și al XIII-lea, la conferințele naționale ale partidului, revădînd de fiecare dată un, nou orizont de creație cercuit, simultan cu deschiderea de inedite și tot mai ample perspective ale progresului.

Flacăra spiritului revoluționar

N-a fost ușor, n-a fost simplu. Au trebuit lepădate niște măsuri și con-cepte osificate sau false, care strangleau gândirea și acțiunea economică-socială; au trebuit încercuite, izolate și extirpate niște erori politice și ideologice; au trebuit negate niște mai vechi aseriviri, chiar cu riscul de a-i supăra pe unii dintre mai-marii acestei lumi; a trebuit impus refuzul formelor impromptate de aitarce, al formelor care nu erau dictate de realitățile țării și de necesitatea istorică, al formelor a căror silnică implintare în viața noastră dădea la anchiloza și chiar la arierarea forțelor vii ale națiunii; a trebuit denunțată infirmitatea istorică a revoluției prin cuvinte și întronată revoluția prin acțiune; a trebuit declanșată, la întreaga-i dimensiune și la întreaga-i semnificație, lupta cu inerția, pentru primatul noului și curajul lui; au trebuit repuse în drepturi libertatea reală, democrația reală, independența reală, expresia liberă, competiția deschisă a valorilor, critica și autocritica, neascunderea adevărului, oricît de dureros ar fi acesta; au trebuit introduse echitatea și etica în relațiile sociale; a trebuit instaurată disciplina muncitorească în toate funcțiile; a trebuit ca forța demurgă, modelatoare a maselor să fie chemată la cirna țării, și nu ca simplă prezentă, ci ca participare directă, ca act creator, cu caracter de lege a dezvoltării; a trebuit readus în lumină și în stadiu activ dreptul acestui popor de a avea o istorie, o civilizație și o cultură care vin din străfunduri de timp și la grandoriile cărora să se poată închina neștinjînt; a trebuit ca știința să devină forță de producție, cu covîrșitor aport în conducerea societății, a trebuit ca școala, trudită și disprețuită școală, să fie ridicată la rang de factor principal de civilizație și cultură, a trebuit ca literatura și artele să se aplece mai îndelung spre generosul izvor regenera-tor al existenței și muncii poporului; a trebuit ca omul, cu nevoile și cu vrerile lui, să fie, cu adevărat, țelul suprem al demersului social, și nu omul abstract, ci omul cu nume și cu prenume, căci socialismul e construit de oameni cu nume și cu prenume; a trebuit pusă în operă gigantică bătălie a construcției omului nou; a trebuit demolat și săpat pînă la rădăcinile edificiului social, au trebuit consolidate pe dedesubt temeliiile și construit de la început, pe linii arhitectonice deschise spre nou, spre ființa țării și spre univers. Această titanică operă poartă în conștiința noastră, a tuturor, numele tovarășului Nicolae Ceaușescu.

N-a fost ușor, n-a fost simplu. Nimic nu ne-a căzut cu hirzbul din cer, dimpotrivă. Am trecut, în aceste două decenii, prin încercări și examene dintre cele mai severe, traversăm acum o iarnă grea, traversăm de mai multă vreme ascuțitele praguri ale crizei economice mondiale, de rigurile căreia nu putem fi cruțați, n-avem cum fi, ca trăitorii pe această planetă. Am trecut, în aceste două decenii, printr-o dinamică, frenetică și agitată primăvară socială, în care spectaculoasele prefaceri ale peisajului, eforturile și cuceririle, contradicțiile, zbuciumul, căutările s-au amestecat în chip firesc, cu firescul cu care Natura își concentrează contrariile și culorile în opere cu rezultate fundamentale. Dar la capîtul acestor decenii, de o densitate a creației fără seamă, țara, iată, s-a așezat și, contemplată azi de orîndue, dină-untul sau dinafara ei, se dezvăluie într-o maiestruozitate, într-o surpriză și o cizelură a reliefulor care răspîlesc din plin jertfele îngropate la temelie ei. Trăim astăzi

într-o Românie de 100 de ori mai puternică industrial ca în epoca antebelică, trăim într-o țară de magnifice cîtorii (circa 1.850 inaugurate — doar în acest cincinal!), unele dintre ele unicate de performanță tehnică și de artă, precum Canalul Dunăre — Marea Neagră sau hidrocentralele de pe Dunăre, trăim într-o țară cu o agricultură în plină modernizare și în plină expansiune a teritoriilor marilor rodnici, trăim într-o țară în care aproape jumătate din populația locuiește în case noi (750.000 de noi apartamente în cincinalul pe care-l străbîtem!); trăim într-o țară în care proiecțiile anilor care vin, deduse din Directivele celui de-al XIII-lea Congres, conferă unor asemenea cifre doar-statutul de primă treaptă într-o spirală mereu suitoare. Toate acestea au însemnat și însemnă efort, un uriaș efort material, economic, tehnic, financiar, de gîndire, fizic, un efort care uneori încovoale, dar fără de care nu vom putea niciodată să stăm ferferi și drept pe picioarele noastre. Nu sîntem singurii în lume care lucrăm cu astfel de mari măsuri, în acest ev al revoluției tehnice și științifice în care înaintarea se plîtește, se plîtește scurp, dar în care și rămînerea în urmă se plîtește cumplit, prin scoaterea din cursă. Ce ce vor să triumfe au o singură alternativă: să plătească prin eforturi și să fie răsplățiți. Cealaltă alternativă, „confortul stagnării”, nu mai există astăzi pentru nimeni. Da, nu sîntem singurii în lume care lucrăm cu astfel de măsuri, dar sîntem printre puținii care, în acest veac măcinat de convulsii și crize, raportăm o constanță și o intensitate a dezvoltării care ne așează în rîndul forțelor mari, al umani-tății mari, pe care te poți bizui. Această titanică operă poartă în conștiința noastră, a tuturor, numele tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Dialogul cu lumea

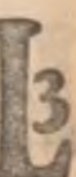
De pe soclul unor astfel de cuceriri se petrece, la ceasul de față, dialogul nostru cu lumea și timpul. De pe soclul unor astfel de cuceriri purtînd marca unui spirit creator și efervescent, pulsul unei experiențe istorice particulare și foarte dense, în care civilizațiile tinere, și nu numai tinere ale globului vîd un exemplu și un reper de meditație, se petrece implicarea noastră într-o lume și într-un timp al căror ritm trece și, prin noi, a căror respirație o propulsăm adesea. O propulsăm prin răsunațoarele inițiative de pace, de înțelegere, de colaborare, de apărare a libertății și independenței popoarelor, care poartă în conștiința noastră și în conștiința umanității numele eminentului lor promotor, al marelui arhitect al unei lumi mai bune și mai drepte, președintele Nicolae Ceaușescu. Itinerariile lui pe planetă, contactele la cel mai înalt nivel, soluțiile constructive propuse problemelor ce confruntă și nu o dată incendiază lumea, viziunea lui revoluționară, științifică și umanitară asupra destinului omului în acest fierbinte și frămîntat sfîrșit de mileniu l-au înălțat în ochii popoarelor la prestigiu unui strălucit exponent al intereselor și nădejdelor lor vitale. Numai un om care, ca el, s-a ridicat de la cea mai fragedă vîrstă împotriva războiului și a violenței poate să-și sacrifice cu atita nepregătire timpul și truda pentru cauza păcii și a concordiei. Numai un om care n-a răbdat niciodată jugul, indiferent cine a încercat să-l pună pe grumazul acestui neam sau al altor neamuri, numai un om care n-a răbdat niciodată umilinta aserivirii, atentata la libertate și la independență, dictatul forței sau al amenințării cu forța, poate găsi, asemenea lui, mereu următoarele și fundamentale resurse în lupta pentru instaurarea unor relații internaționale noi, pentru sănătatea politică și morală a veacului în care trăim.

Identificate în conștiința omenirii, purtînd cununa unei admirabile planșetare, numele României și al conducătorului ei numesc astăzi mîndria noastră de a trăi în această țară și în aceste uniți și minunate ace istoric. Nu poți să nu fii mîndru de tot ceea ce ai trudit, ai creat. Nu poți să nu fii mîndru cînd constăți că ideile tale, ideile care au dat sens existenței tale în aceste două decenii, își croiesc drum în lume și biruie. Biruie, fiindcă sînt surjate raționale și drepte. Biruie, fiindcă sînt curajoase răspicite și urmate, în primul rînd, de noi înșine.

La aniversarea zilei de naștere și a peste 50 de ani de prodigioasă activitate închinată partidului și poporului, cîtorul României de azi e, mai departe, cel mai împătimit trudit al ei. Este omul care, concepînd și fundamentînd devenirea, lansînd ideea care schimbă fața unei civilizații, e prezent, în același timp, zi și noapte pe santierul ideii, veghindu-i și desăvîrșindu-i înfăptuirea. Fervenți ai concepțiilor pe care le promovează, ai gîndirii sale cutezătoare și novatoare, sorbind mereu prospere energii din pilda înaltelor sale fapte, toți fiii acestui pămînt, români, maghiari, germani, de altă naționalitate, constituți în marele bloc de granit al națiunii române socialiste, se unesc strîns în jurul lui, al viteazului nostru partid, conștiința că — așa cum cirnaclul destinului nostru ne-a amintit-o cu claritate și forță la tribuna Congresului al XIII-lea — trăim un moment de vîrf, de mari împliniri istorice, dar și de mari, de complexe cerințe ale istoriei, vizînd o nouă calitate a demersului creator național, de covîrșitoare răspunderi față de soarta țării, a locului ei în lume, a vieții noastre și a copiilor noștri.

Iar răspunsul nostru va fi — ca totdeauna cînd ne-au cerut-o țara și omul în care am investit toată încrederea și dragostea noastră — pe măsura unui popor eroic.

Ilie Purcaru

Oda intru mulți ani

A trecut o clipă lumea este alta
piinea nu se rupe-n dinți de două ori
viata noastră are-n culmea ei înaltă
un bărbat de sine stătător

ce mai drag pe lume de țî-a fost și-ți este
floare să se facă floare să rămână
și să-i ridă vocea peste timp și peste
negura de-e clipă-n care strigi lumină

vin mulți ani cu pace și cu fruntea sus
va-nțelege lumea bunii și cei răi
că un plus de soare niciodată-n plus
și are izvorul viu în ochii tăi

eu sunt tot aproape noi suntem aproape
cît ne-o bate-n piepturi veșnicia
inima — partidul bun la toate
și în care crede România

am muncit pe piinea noastră și pe vin
drept să te cinșim istoricește
cînd lumina anilor ce vin
din lumina minilor se crește.

Ion Nicolescu

De douăzeci de ani la cîrma țării

De douăzeci de ani
O istorie atestă
Implinirile durărilor pe veci
Pe chipul nou al țării ;
De douăzeci de ani
Un drum s-a înălțat fără contenire
Spre cerul, azi senin, deschis al zării.
Sint decenii ale luminilor din noi
Prin chezușia mare a marelui destin,
Prin ctitorul de țară, de dreptate și de tihnă,
De limpede durare, prin însăși omenia Lui,
prin chipul lui senin.
O patrie avem în strai socialist
Ce acum se-avintă cu brațe ridicate,
Cu conștiința-naltă a durării și dăruirii
Cu pași alerți spre țărmul comunist.
El este cîrmaciul acestui nou destin,
Prin El am învățat să luminăm o țară
In zori și nopți de veghe o eră ridicat-am
spre soare, spre senin.

Un Om a venit din obșirja glii
Statornic să ne fie pe acest pămînt
ca dirz revoluționar,
Cutezător ce poartă prin vremuri noi
de glorie

O soartă demnă pentru omul temerar.
El a venit de aici,
Din acest pămînt, udat pe vremuri
de restriște

Cu singe cald, curat al dirșilor eroi
Ce s-au dăruit cu suflet, prin cuget și simțire
Înălțării țării meru spre trepte noi.

Am cutezat prin El avîntul nemuririi,
Zidurile eterne pentru-o eternă soartă
Al nemuririi noastre
Și cu al veșniciei legămînt.
Curată ne e conștiința de făruri de glorie
Prin El ce s-a-mpîlnit un vis cu noi contururi
Pe țărmul românesc al mării, al Dunării
ce curge

Spre împlinirea ei cu marea noastră Mare,
Cu Carpații de-o seamă, cu cîmpia
cea întinsă,

Cu Moldova, cu Transilvania ce vine
Să îmbrățișeze soarta prin voințele unite
Întru intruparea noastră prin zarea înfîntă
A cerului de necuprîns, curat ca existența,
de țeluri noi strunite.

De douăzeci de ani această viață-i plină
Cu lucruri de victorii ce-am plămădit prin noi,
Prin comunistă eră ne este cărarea ;
El a fost atunci — la Congresul IX —
Alesul nostru drept — ce dreptă-i

înălțarea ;
De-atunci El este cîrmaciul cîl viteaz,
Cutezător în fapt, ostășul încercat,
Revoluționar de frunte, ctitorul de azi,
Lăudat să-i fie viața și lungă cît o țară,
Să-nțemeieze pe acest pămînt de glorie
noi ere

Și lumina vieții, a tihnei și-a ctitoriei-nalte
Ce spre o soare blînd, spre lumină nouă
Suie azi prin ev fecund, printr-o nouă vară.

Horvath Dezideriu

Istorie

Tara care l-a născut luminos
În mijloc unei ierni neuitate
Ne umple inimile de inimi
Ne umple de iubire slovele

Ecouri, scînteii de Carpați tineri
În oglinda Dunării se desfac
Eroice brațe prind fluvii
Și-i sună în miracolul luminii

Porți de uzine mai largi
Necîntrerupt deschise pentru pași
Cărilor de aur ale cîmpiei
Prin care țarina întoarce răsplată.

Țării care l-a rodit, conducător erou
În glasul unei primăveri — istorie,
Ca numele să ni-l păstrăm cît demn
Întotdeauna, semn de glorie !

Cu setea...

Cu setea de năltare cuprindem orice clipă
Cum proaspăt curcubeul încercuiește bolta
Sau cum sămîna-n cîmpuri
și legănă recolta.

Cu setea de năltare deschidem orice clipă.

Cu setea de zidire cutezători suim
Recuperînd furații de întineric ani
Proiectele se-ncheagă cu umeri diafani,
Cu setea de zidire netemători suim

Cu nimbul tinereții ne-nconunăm ca fauri
Desfășurînd magnific rețelele luminii ;
Iubirea purității ne-o reamînd crînii
Și ritmurile comuniste anunță zări de aur !

Visător fără tihnă

Mă simt mai bogat
O perpetuă melodie interioară
În pupilele oamenilor mă ogîndesc
Ca un tinăr plap într-o apă de vară.

Atîns de privirile lor
Freamătă, cîntă crengile mele
Și iată, de-mi răspunde ecoul pădurii
E semn că aproape-e stela.

Visător fără tihnă
Nici nopțile dense nu mai pot să mă doară
Timpului înfînt în imprim
Perpetua-mi melodie interioară.

Cristian Petre-Argeș

„Intiul președinte” — tablou de Constantin Piliuță

La aniversare

Eu vin să dau de veste din adîncimi stelare
Că la români acasă e astăzi sărbătoare
Pentru bărbatul țării cel Mare și-nțelept
În blînda-i cîrmuire părinte țării drept

Cînd Orion e-n cer cu pinzele-i umflate
Și gerul luminos se lasă peste sate
La Scornicești în casa muzeu veni pe lume
Un Nicolae-al nostru cu lauri să-nconune

A României dalbă frunte cu nimb stelar
Eroul nostru, veșnic și dirz și legendar
Istoria în matcă de pace așezînd
Și dîndu-ne în grijă un umanism profund

Nu-i țară mai frumoasă ca țara din Carpați
Cu un popor mai harnic și oameni luminați
Și-un om politic mare cum Ceaușescu nu-i
În cîntea lui poporul înălță azi statul

Prin cîntec națiunea-l slăvește unanim
Pe Ceaușescu-al nostru cu patimă-l iubim
Nu poate nimeni iubirea să ne-o stingă
Și nici o umbră nîmbul să-i atingă

E anotîmpu-n care iubirile-nfloresc
Destinele umane plener se împlinesc
Și comunistă vreme într-o tîmei deplină
Aici nici-o eroare umanul nu-i întîmă

Și cît vor fi Carpații și neamul românesc
Numele tău prin vreme români îl slăvesc
Istoria în file de apr o să poarte
Lumina frunții tale în viitor departe:

Vasile Andronache

Lumină

Nuferi cu nimb de flăcără
se rotesc în sufletul meu.

Stele inmușesec
în curcubeul
în care se-adopă Carpații
într-o îmbrățișare de dor.

În fiecare oraș
patria își numără virstele
și-n fiecare dimineață
și iau zborul
porumbei albi.

În anotîmpul fierbinte
al demnității noastre
Bărbatul-erou
luminează-n memoria noastră.
Chipul i se deschide
în crizanteme
și-n ochii copiilor
cresc ramuri de măslin.

Mircea Cristea

UNIREA DIN VEAC, UNIREA DE AZI

24 ianuarie 1859 — Ziua Unirii Principatelor Române — zi de aur a veacului, cum au numit-o contemporanii — s-a înscris în istoria poporului nostru un moment fundamental, de excepțională însemnătate pe drumul dezvoltării noastre istorice. Realizată prin — ceea ce Mihail Kogălniceanu numea — „actul energetic al întregii națiuni române”, Unirea de la 1859 a reprezentat o adevărată piatră de hotar a istoriei noastre naționale, a marcat intrarea României într-o nouă etapă de dezvoltare pe calea progresului social, economic și cultural, pe calea luptei pentru cucerirea deplină a independenței naționale și desăvîșirii procesului de faurire a statului național român unitar. Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, „din cele mai vechi timpuri, idealurile unitii, libertății și independenței au însoțit permanent poporul, drumul spre dreptate, spre progres, spre o viață mai bună, liberă și demnă. Multimilenara noastră istorie este jalonată de nenumărate bătălii, de jertfe și sacrificii fără seamăn, pentru păstrarea ființei naționale, pentru apărarea drepturilor fundamentale ale poporului”.

Considerată cu dreptate „coloana înfîntă” a istoriei naționale, lupta pentru unitate a reprezentat una din trăsăturile de permanență care au caracterizat devenirea societății românești din cele mai îndepărtate vremuri și pînă astăzi. Fie că străbăteau Carpații, fie că treceau Milcovul, românii de undă ar fi fost, din Transilvania, din Muntenia, din Moldova, știau că sint în țara lor, între ai lor. Același teritoriu, aceeași limbă, aceeași obiceiuri și aceeași cultură îi făceau să se simtă în toată această arie carpato-dunăreano-pontică la ei acasă.

Unitatea de neam, exprimată în originea, limba, tradițiile și obiceiurile comune, în puterile și neînteruptele legături economice, politice și culturale-spirituale între cele trei țări românești a constituit în întreg evul mediu un factor hotărîtor al forței de rezistență a românilor, al prabusirii tuturor încercărilor de cucerire a vetei străbune, de dispersare sau asimilare a locuitorilor ei. Băzîndu-se pe asemenea elemente de unitate și dorind să dea o și mai mare forță capacității de rezistență a poporului român față de tendințele expansioniste ale imperiilor vecine, marelui voievod Mihail Viteazul a înfăptuit istorica unire din anul 1600. Intrigile dușmanilor și intervenția marilor imperii ale timpului n-au permis menținerea și consolidarea operei lui Mihail Viteazul, dar idealul fărurii unui stat unitar puternic pe pămîntul vechii Dacie a rămas mereu viu în conștiința poporului român, mobilizîndu-l la luptă pentru transpunerea lui în viață.

O deosebită semnificație în lupta pentru libertate socială și națională a poporului român a avut marea răscoală populară din anul 1783, condusă de Horea, Cloșca și Crișan. Pe bună dreptate K. Marx scria că Horea plănua eliberarea neamului său, el devenind „simbolul renașterii Daciei”.

Tot ceea ce s-a acumulat în „18 veacuri de luctare a poporului asupra lui însuși” — vitejie, curaj, înțelepciune, mestegul armelor ca și cel al diplomației, dorul de libertate, setea de neafîrmare și sentimentul de unitate, argumentele spaide și ale izvoarelor de necontestat despre drepturile legitime de stăpîni ai Daciei străbune — s-a intruchipat, prin Tudor Vladimirescu și generația revoluționarilor de la 1848, în năzuința de veacuri a maselor populare de a realiza „slobozenia din afară și dinăuntru”.

Bogata moștenire ideologică și culturală a revoluționarilor de la 1848, puternicele tradiții democratice și idealurile de unire și libertate națională au fost preluate, amplificate și ridicate pe noi trepte, în deceniul următor, de forțele progresiste ale poporului român. Se verifică în practică adevărul cuvintelor lui Mihail Kogălniceanu, care aprecia, în august 1848, în „Dorințele Partidei naționale în Moldova”, că unirea Moldovei cu Muntenia reprezintă „cheia builei, țara de care s-ar prăbuși tot edificul național”. Ideea unitii, prezentă în conștiința maselor, care sperau ca odată cu realizarea ei să se împlinescă un amplu program de reforme, dobîndea, pe zi ce trece, o forță sporită, antrenînd în acțiune straturile cele mai largi ale poporului, strîngea într-un adevărat torent revoluționar conștiința și forța unui popor hot-

ărînt să-și făcească destinul istoric potrivit necesităților și aspirațiilor sale. Nicolae Bălcescu arăta cu recunoștință și simțămînt: „Revoluția vitează nu se mai poate mărzi și voi ca românii să fie liberi, egali proprietari de pămînt și de capital și frați asociați la fapta unui progres comun. Ea nu se va mărzi și oare unitatea și libertatea națională. Deviza ei va fi dreptate, frăție, unitate!”

Dealtfel, după 1848 ideea unității românești a devenit o uriașă forță materială, pentru că ea cuprinsese masele cele mai largi ale națiunii române.

Ca un torent năvalnic, voința de unire a românilor a maturat din cele toate obstacolele înălțate de forțele retrograde interne și, în primul rînd, pe cele ale susținătorilor lor din afară, care se temeau că un stat românesc unitar le va stîrni politica de expansiune în această parte a Europei. Convingerea celor mai înaintați militanți ai mișcării unioniste că nu prin bunăvoința sau prin locul intereselor guvernelor puternic străine, ci prin lupta sa proprie va dobîndi poporul român biruința, i-a determinat pe deontuși Partidei naționale din Moldavia și Muntenia să se sprijine și să folosească masele populare pentru a impune îndreptăzirea alogere a domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

În acest context intern și internațional lupta pentru unire a intrat într-o fază nouă, antrenînd activ largi pătri sociale, masele populare, toate spiritele înaintate ale societății românești, care înțelegeau să acționeze energetic, atît pe plan intern, cît și pe plan extern, pentru fructificarea integrală a posibilităților create de hotărîrea adoptată de Congresul de la Paris din 1856 în legătură cu consultarea dorinței locuitorilor Moldovei și Munteniei în privința viitorului lor. Personalități ca Mihail Kogălniceanu, Alexandru Ioan Cuza, Costache Negri, Vasile Alecsandri, C. A. Rosetti, Dimitrie Bolintineanu, Cezar Bollică sau situat în primele rînduri ale luptei pentru unire. Numeroase publicații, la București „Timpul” (1854), „Patria” (1855), la Iași revista „România literară” (1855) și ziarul „Sesua Dunării” (1855) etc. — susțin cu tărie ideea unitii, căutînd să polarizeze toate energiile naționale în slujba împlinirii mărețului ideal. „Strigătul: „Unirea Principatelor”, „Suveranitatea statului român” — așa cum îndemna revoluționarul democrat Dimitrie Brătianu printr-o scrisoare din Londra trimisă unioniștilor români, la 11 iunie 1856 — să străbată munții, cîmpurile, văile și dealurile noastre, să umple acul, să răsună pînă în unghiurile pămîntului cele mai departate ca lumea întregă să se încredințeze că unirea este sufletul poporului român, că ea „este glasul României”, Unirea Principatelor nu-i o unire de elemente eterogene; ea este unire de români cu români. Moldovenii și muntenii sint un singur neam, o singură familie, ei nu sint nici moldoveni, nici munteni, ei numai români”.

Zeci și zeci de memorii, adrese, petiții — dînd expresie aspirațiilor comune — luau drum cabinetelor din Londra, Paris, Petersburg, Viena și Constantinopol, cu intenția de a demonstra vechile drepturi istorice ale românilor. În memoriul înaintat cancelariilor europene de către Constantin Hurmuzaki și Ioan Maiorescu, se spunea: „Cea dintîi și cea mai profundă dorință a Principatelor este ca să nu li se pună nici o piedică în dreptul lor de state suverane de a dispune liber despre viitoarea lor existență politică. Aceasta e Unirea, sau, mai bine, reîmpunerea Principatelor, pentru că poporul acestor țări a fost odată și în privința existenței sale politice numai un individ”.

Cauza nobilă a Unirii Principatelor a găsit un larg ecou și un sprijin activ din partea unor eminente personalități științifice și culturale din alte țări, precum Jules Michelet, Edgar Quinet, J. Ujicini, Saint-Marc Girardin, Thibault, Lefevre, J. A. Vaillant, Paul Bataillard, Léon Fleu, Cernîșevski, Dobroliubov, Mac Antonio Careini, Vegezzi Ruscella, ca și din partea unor influente publicații franceze, belgiene, lituanice ș.a. „Dintre toate popoarele creștine, legate Imperiului turcesc scria J. A. Vaillant în gazeta „La Romania”, în 1854 — moldo-vlahii au luptat mai bine de trei sute de ani pentru independență, și dacă sint încorporați și tributați, ei nu sint nici subjugați nici supuși. Tara lor este tot a lor și, printru toate vicisitudinile istoriei lor, ei și-au păstrat dreptul la autonomie. Ei vorbesc totuși aceeași

limbă și această limbă este germeul unei naționalități deja puternică”.

Ideaurile vizînd angajarea poporului român pe calea dezvoltării social-economice moderne, fărurii unei României unite, libere și independente și-au găsit o primă împlinire în anul de neuitat 1859, prin unirea Moldovei cu Muntenia sub sceptrul unuia și aceluiași domn, Alexandru Ioan Cuza. Folosînd împrejurările internaționale prielnice și dînd dovadă de curaj și înțelepciune politică, românii au reușit să deoace intrigile dușmanilor din afară și au pus marie Puterii ale timpului în fața unui fapt împlinit, pe care nimeni și nimic nu l-a mai putut anula.

Ca și celelalte acte definitorii ale istoriei noastre naționale, Unirea din 1859 s-a înfăptuit ca expresie a voinței poporului român, constituînd pentru popoarele din Europa, dar mai ales pentru cele din centrul și sud-estul continentului, o ilustrare convingătoare a aplicării în viață a principiului dreptului de autodeterminare al popoarelor, al unitii, pe baze plebiscitare a celor două principate — Moldova și Muntenia — aparținînd unuia și aceluiași popor. Punînd în evidență acest aspect, tovarășul Nicolae Ceaușescu aprecia că unirea a reprezentat „o victorie remarcabilă a maselor de țărani, mestegari, lucrători și tîrgoveți, a cărturarilor progresiști și patrioți, actuali care a pus bazele statului național român modern”. Subliniînd importanța îndolei aieger, Karl Marx considera că acest act peetoluse unirea „națiunii române”. În același sens se exprima și eminentul publicist francez Saint-Marc Girardin, care scria: „Nu mai este necesar astăzi a se mai demonstra. Unirea Principatelor. Aceasta este făcută și fărurită așa cum trebuie pentru a fi puternică, nu de diplomație, nu în afara României, ei printr-o acțiune liberă și spontană, de către moldo-vlahii. Nu sint bune și eficace pentru popoare decît faptele care se îndeplinesc pe pămîntul și prin sentimentul național. Astfel a fost făcută Unirea României”. Iar Lajos Kossuth, conducătorul revoluției maghiare de la 1848, adăuga: „Un astfel de spirit e necesar ca un popor să întemeieze o patrie sau, dacă a pierdut-o, să și-o recîștige”.

Unirea de la 24 ianuarie 1859 a pus bazele statului român modern, creînd totodată condițiile indispensabile pentru cucerirea independenței și pentru desăvîșirea ulterioară a unității naționale. Domnia lui Cuza Vodă a marcat inaugurarea unei perioade caracterizate printr-o profundă transformare a vechilor rînduiri și instituiții, de înzestrare a statului național cu structuri moderne. Această operă de înnoire avea să asigure evoluția țării pe drumul ascendent al civilizației și progresului. Reforma agrară, cea mai importantă măsură luată de domnul Unirii, reforma administrativă, reforma fiscală, secularizarea averilor mănăstirești, reforma judecătorească, reorganizarea armatei și crearea sistemului național de apărare, reforma electorală, dezvoltarea învățămîntului primar, secundar și universitar au contribuit la statornicirea unor drepturi și libertăți democratice. Asemenea reforme, consecință nemijlocită a existenței unitii și aceluiași domn în ambele principate, au jucat un rol decisiv în asigurarea stabilității social-economice și politice a statului român, a modernizării structurilor sale de bază, a sporirii prestigiului României pe plan internațional.

Unirea Principatelor s-a bucurat de un deosebit ecou și în celelalte provincii românești, aflate însă sub stăpînire străină, care dobîndeau noi temeiuri pentru lupta lor permanentă de a se uni într-un corp comun. Cărturarul Alexandru Papiu Ilarian scria în 1860: „...Români din Transilvania, în împrejurările de față, numai la principate privește, numai de aici așteaptă semnul, numai de aici își văd scăparea. Cînd s-a ales Cuza domn, entuziasmul românii din Transilvania era poate mai mare decît în Principate...”.

Unul din rezultatele cele mai semnificative ale existenței statului român modern, ale luptei poporului nostru pentru afirmarea de sine stătătoare ca constituită cucerirea independenței absolute de stat în 1877 — prin lupta armată eroică împotriva imperiului otoman. Fap-

Mircea Mușat

Continuare în pag. a 6-a

Un sentiment de țară adie-nre hotare !

Se profilează-n zare-un ianuarie ardent
arcadă peste anii ce curg în sărbătoare
mai viu ca niciodată, în inimă prezent
un sentiment de țară adie-nre hotare
colină-nre coline, apoteoză-n munți
e-acastă luminoasă, patetică arcadă
sub care anii-aruncă-nre ei albastre punți
nici unul în genunchi, din piscuri, să nu cadă !

Aici, cu ani în urmă-n ianuarie, s-a născut
un fiu al României, cum străluce văpaie
un curcubeu de aur, să-i fie țării scut
pe drumul greu al luptei :

Ceaușescu Nicolae...

Din casa cu pridvorul sărac, pe stîlpi de lemn
săltat, precum în brațe-i sălta și mama-n
soare

el a făcut cu veacul un legămînt solemn
lumina lui s-o strîngă în ochi și s-o măsoare
cu fiecare clipă, cu fiecare zi
cum deslușea, sub soară, din cartea de citire
lucăfărul, cu torța urcînd din poezii
cum urcă totdeauna iubirea din iubire !

Lumina... dar lumina era puțină-n sat
doar în conac, lumina de aur era multă
peceata ei adîncă în suflet s-o lăsat
chemarea ei statornic, din viață o ascultă
și-o caută oriunde, în apele din riu
în fosnetul pădurii, în strugurii din vie
și înțelege glasul din spicele de griu
e-o inimă ce bate și numai el o știe...

II

Dar nu, o știu și alții și teji sint ca un zid
și el în zidu-acesta se face stei de piatră
și neînfricat, învătă ce-i lupta de partid
și arde... arde-ntr-una ca focul viu din vatră
din piept, cînd frigul mușcă să fie o fald
de steag aprins, dogoare ce cheamă înainte
să vie primăvara cu cer senin și cald
așa cum pentru oameni e inimă fierbinte !

III

Sint ani de-atunci, inele de-oțel ce nu se rup
și-adesori, în ceasuri fulgerătoare sună
dar el cu toată țara, arzînd, e-un singur trup
de-aceea-n sine, țara, statornic se adună.

În ceasuri lungi de veghe, cu țara-ntr-un
cuvînt

măsoară viitorul cu inimă fierbinte
și ca să urce țara pe culmi de vis cu-avînt
Ceaușescu Nicolae e-niitul președinte.

IV

Sărbățăm Viteazul-n ianuarie ardent
cînd iarna peste țară, de nea și trage storul
cu el la cîrma țării, necontenit prezent
în comunism, cu țara descinde viitorul
cu ochii de lumina altor fapte grei
de comuniste ctitorii de pace
străbătători către milenii trei
prin irisul oglinzilor opace...

Sub toga de zăpădă, în marea sărbătoare
un sentiment de țară adie-nre hotare !

V

Afară ninge ! Săltă herghelii
într-un galop de nea peste tinuturi
și-ucul fîșînd pe sub capite-n glii
coloanele de griu purtînd pe scuturi
de aur, pinea patriei de vis
și aromînd, a patriei de mîine
cetățile urcînd ca niște brazi
în piscuri, sus, pe trepte noi de pine

Dar noi te-avem acum pe tine-n gînd
și glasul tău se-aude-n munte
căci doar prin tine ne vedem urcînd
spre-un viitor măret, cu tine-n frunte...

VI

E-un crezut ianuarie ardent
cristalizînd prin vreme ani de aur
în care-ai fost necontenit prezent
veghind al României scump teaur
întreg să ne rămîni și spirit
cu săbîle de griu sunînd în soare
cum din copilărie ai diris
statornic, fapta ta și să măsoare
cu fapta voievozilor din veac
cu-a lui Mihai și-a lui Ștefan
Neînfrîntul ștînd că-n fiul de țaran sărac
toată puterea și-a vărsat pămîntul.

VII

Ai vrut să vezi sigiliu cum se rup
de pe hrisoave vechi, cum, în arera
furtunile de singe-arzînd în trup
în flăcări se prefac și-ți dau putere
să nu te temi și țara s-o străbuți
în vilvataia luptelor de clasă
cum sint toți comunistii, neînfricți
care bătaia inimii și-o lasă
în fiecare gînd, în orice dor
cînd stururi de-nțunec vor să cadă,
să fi al revoluției condor
lovînd în nedreptate, ca o spadă...

VIII

Din gîndul tău de comunist lucid
ai așezat o treaptă și-altă treaptă
înaintînd, cu-ncredere-n partid
spre comunism, pe calea cea mai dreaptă
și ziua ta scaldată-n anotîmp
din stei desprînsă cu-a luminii dată
ca o coloană strălucite-n timp
cu torța de nădejde cea mai-naltă
înflăcărîntul sol dintii ales
să-i poarte țării adevărul-n lume
sublim, de la al IX-lea Congres
e-un steag înalt de pace al tău nume...

IX

Născut cînd România s-a născut
unită într-un gînd intia oară
cum să nu-i faci din viața ta un scut
și-arcuș pe-a ei magnifică vioră
să-l făurești din lîngherul supus
să-i cînti, înfiorat, marea faptă
a zborului tău și țara s-o lăse
precum îl vrea gîndirea ta-nțeleaptă
spre comunism, pe culmi de glorie noi
findu-ți gîndul, viață înaintă
înflăcărînd colona de eroi
Tu, Comandant Suprem și Președinte !

X

Știu bine ! Ceaușescu dacă spun
O stea răsare-n limba românească
și alte stele ce-au apus și-apun
renasc și-ncep mai țara să strălucască
poeme noi renasc, renasc poezi
renasc din creșterii flăcării colorate
și din adîncuri de letopisți
bat clopote la Putna mai sonore
Ca focul viu pe vatra din străbuni
e-un diamant ce largi ferestre tale
sub ale comunismului cununi
cu fiecare-a inimii bătaie...

Ion Potopin

Prin cîntec națiunea-l slăvește unanim

Sub semn de veșnicie

Sub semn de veșnicie și de rod
din împlinirea haldelor înalte
din miinile puternice ce pot
să nască-n clipă o eternitate

din val de mare regăsind pămîntul
din verticala brazilor înalți
din tot ce-a strîns de secole cuvîntul
aici în țara minților Carpați

din focul pur al inimii de frate
și din ispită zborului fecund
din timpul scurs în pagină de carte
și din ideea zămislită-n gînd

din tril de ciocirde și din lut
din stele vîi în palmă adunate
din tot ce este vis de început
și semn de bine și de libertate

din tot ce-a fost ce este și va fi
și din lumina ca aburul de piine
din dreptul strămoșesc de-a regăsi
mai luminoasă patria de miine

din toate astea chipul Lui ră sare
sub fald de veșnicie-ntruchipat
simbol al României viitoare
și braț în timp - Inițiu ei Bărbat.

Gabriel Iuga

Cu inima

fierbinte-n tricolor

Pășim străjuții de lumină
Pe umeri purtînd fecundele plozi
Sub roadele faptelor și timpul se-nclină
Mai tînăr, mai oger de-a vîrstă cu noi

Destinul nostru-l hotărîm acum
Avînd a fericii chezoșie
Bărbat viteaz, deschizător de drum
Pe Ceaușescu - Omul de-omenie

Și iată, prezentul deșine izvor
Al noii istorii, istorie vie
Cu inima fierbinte-n tricolor
Durăm din veșnicie-n veșnicie !

Vestind izbînda

Nu eu vorbesc, timpul -
O instelare a nemărginirii
Îți duce crezul peste mări și țări
O, neam al meu
Neînfricat îți e Cîrmaciul,
Sufletul t e zbat
In dulcea osteneală a păcii
Luminat de trei culori solare
Pe-acest pămînt din lume,
Izbînda vestindu-ți-o
Ca pe o unică
Și-n veci neînnoptată sărbătoare

Viorel Varga

Destin

Am învățat la ora de istorie despre atîția
eroi pe care nu i-am cunoscut decît din po-
gîniele cărților. Nîcîdată n-am avut sentimentul
că imaginea lor mi-a fost absolut clară,
că faptele lor nu mai păstrează nici o taină,
că trupul ce le-a curelat izbînzile și-a lim-
pezit, pentru noi cei de azi, toate apele.

Și iată, vine vremea de a fi contemporani
cu un nume ce se alătură celor înscrise
în istorie: Nicolae Ceaușescu. Este omul de care
știm că se leagă destinul țării. Și asta ne
este de ajuns.

Puterii minții și a brațelor noastre îi era
necesar un semn conducător spre înflorire.
Da, sintem un popor înzestrat dar toate
aceste daruri cum ar fi fost scoase la iveală
fără echilibrul și totodată îndrăzneala aceluia
care a făcut ca România să iasă din anon-
imat și, odată cu aceasta, noi ce asistăm
la scrierea istoriei contemporane, să primim
încrederea că truda noastră își va găsi înflori-
rea.

26 ianuarie - zi devenită sărbătoare na-
țională, zi înscrisă într-o constelație ce-și
afli propriul cer în seninătatea prin care o
intîmpinăm noi, oamenii prezentului.

26 ianuarie - clipa în care apele istoriei
își opresc mersul îngăduindu-ne să le privim
în adîncuri nisipurile aurifere.

Astăzi e ziua

„Astăzi e ziua istoriei contemporane”
vom spune
Și cu ea vom începe încă o carte
A vîrnelor de har și înțelepciune.

„Eroii nu au vîrstă” - vom spune
Ei sint doar stejari ce-și adaugă încă
un cerc unui trunchi nestîrșit
Veghetor al pădurii ce se deschide
Spre-o altă eră, poate, spre un alt mit.

Carmen Foța

Ei, omul

Ei, omul
simplu ca frunza pădurii
la început de primăvară

ei, omul
comunist venit din istorie
țării trunchi și ram

ei, omul
neam de constructori
de două mii de ani

ei, omul
copacul luminii deplin -
cel mai vrednic fiu l...

Ion Machidon

Iuliana Paloda

Despre Spiritul Revoluționar

1. Plin de duhul revoluționar a fost Burebista pentru că avu istețimea minții și tăria
faptelor, de armoniză ambițiile și drepturile și
puterile tuturor strămoșilor geți și daci, și
de-a-i convinge pe unii, de-nțeleș, să-l aleagă
Rege al tuturor geților, dacilor.

Lasă că pe cei prea ambițioși, prea ego-
iști i-a bătut cu sabia și s-a ales împărat
al tuturor dacilor.

Dar ce s-a ales din Burebista cel revolu-
ționar, de l-au ucis conspiratorii ?
S-a ales o idee zisă operă a viitorului
UNIREA.

2. Plin de duh revoluționar a fost regele
Decebal pentru că isteț și mult cunoscător
în războaiele sale deschise, sau de guerilă
antică i-a bătut pe imperialii și imperialiștii
aceia, într-un război, i-a umilit obligîndu-i
să le dea strategii și ingineri constructori de
cetăți și poduri, le-a luat balistele și-un mare
general și multe insigne.

Plin de spirit revoluționar a fost Decebal
regele tuturor dacilor, geților, pentru că s-a
opus atunci cu toate neamurile de la Istru
și de la Marea cea Mare în două războaie.
Dar ce s-a ales din regele Decebal decît
nevoia cea eroică de a-și rețea propriul
cap ?

Cum ce s-a ales ? S-au ales ideile de că-
pătii ale Spiritului Revoluționar, de-a ridica
sabia în calea imperiilor și a imperialismu-
lui. Și Burebista și Decebal viețuiesc de-a-
ceea în Republica platonică a Spiritului Re-
voluționar de se mai zice și Duhul motrice
al Istoriei.

3. Plin de spirit revoluționar au fost ba-
zileii mici și mari ai dacilor liberi din din-
coace de limesuri și de dincolo de limesuri
care prin săbiile minții lor și prin mîntea
netocită a săbiilor lor au impus imperialis-
mului obligații de lărgime și-au obținut si-
tuații de viață și de spațiu neamului lor -
Incît n-a dispărut acest neam, nici la peste
2000 de ani după destrămarea ticălosului
imperiu.

Dar cine le mai cunoaște numele acelor
bazilei măruntă puse precum buturugile le-au
impiedicat nu rareori carul roman cotropitor.
Nai le cunoaștem numele, dar nu alit de
multe și de lungi și-n aur și-n argint bătute,
cit ale imperatorilor.

Pentru că nici ei, bazileii de trecere și de
convițuire cu provizoriul imperiu n-au ținut
să-și bage numele cu tot dinadinsul. Și iar
pentru că : ei știau că numele lor este tot
atit de vremelnic pe cit de vremelnic este
orice imperiu și orice ocupație.

Intrucit lege este la Carpați și Dunăre și
Prut - imperiile sint provizorii, ocupațiile
vremelnice - numai Dacia este veșnică, nu-
mai dacii sint detotdeauna, pentru totdeauna.

Intrucit Dacia a fost și-a rămas republica
platonică a Spiritului Revoluționar - a Liber-
ității...

3. Spirit Revoluționar avură Vlad, Menu-

morut, Litovoi, Seneslav, și alți cunoscuți
sau care nu-i mai știm.

Dar dacă nu-i știm noi nu înseamnă că
nu sint, că n-au fost. Ei avură plîntăte de
duh revoluționar, intrucit au lucrat cu sabia
în contra imperialismului și hegemonismu-
lui religios, de și-au proclamat puterea nea-
mului lor asupra locului lor din tată-n fiu.

Formațiuni statale, zic istoricii urmași. Cita-
dele ale Spiritului Revoluționar, deoarece
răsăreau din sămînța capetelor rețezate ale
lui Burebista și Decebal și din nou făceau
sămînță.

Și unde sint Vlad și unde Menumorut și
unde Litovoi și Seneslav unde ?
Ultați-vă la ei, în republica platonică a
Spiritului Revoluționar și-n România Mare
a Limbii Române.

4. Plin de Spirit Revoluționar legendar
a fost și voievodul Negru Vodă, legendarul
cînd s-a lăsat din munții și-a fondat voievo-
datul Muntenia - adică regatul celor cobo-
riți din munți.

5. Plin de tot Duhul Revoluționar a fost
Bogdan cel ce-a plecat de la Curtea Mara-
mureșului și care, în chip de protest și-n
chip de supraviețuire, a fondat statul româ-
nilor zis Moldova.

6. Plin de Spirit Revoluționar au urmat
Mircea, plin de Duh Revoluționar Ștefan cel
Mare, intrucit ei au respins lumea lor în
formula ce-au găsit-o și lucrind cu sabia mai
tare decît cu mîntea, precum și cu toate mî-
nțele, mai încordat decît cu săbiile au impus
luminii o altă natură în spațiu și-n vreme.

Și unde este Mircea, unde Ștefan ? Fie-
care sub cite-o lespeze de mormint aproape
obișnuit, numai că între zidurile cite unui
mauzoleu al vremii lor.

Și este puțin lucru să fîi om și piatră cu
inscripții ? Iată ce este a fi o piatră cu in-
scripții, un nume ?

Puțin lucru este să fîi nume de apărarea
unui loc și-al unui om ?

Aceste forme ale Spiritului Revoluționar
le cunos și mai știu și altele. În aceste feluri
se manifestă Spiritul Revoluționar drept Ge-
niu Insufletitor, Geniu al Locului, Geniu al
Inițiativei Legice.

Spiritul Revoluționar este acela ce emană
din legice specifice ale unui popor, în impre-
jurări cruciale și providențiale poporului ro-
mân. Spiritul Revoluționar a fost și a rămas
Spiritul de organizare, de durată, de viețuire
și supraviețuire a Românilor.

7. Plin de Spirit Revoluționar a fost eroul
național, martirul doctrinar al românilor,
Mihai Eminescu. El cel dintîi la român, a
modificat limba poetică, el cel dintîi a dăruit
poporului său o doctrină a supraviețuirii în
timpul abuziv și mistificator ai capitalismu-
lui. Mihai Eminescu a abolit intuiția limba-
jului poetic eronat și mort, el a instaurat
Duhul ideilor cele mai de adîncime și-al

Ion Gheorghe

Eroul

Blindă-i lumina Numelui Său,
din iubire ivindu-se l
Blindă-i lumina Numelui Său,

inmiresmată ninsoare pe inimi -
e aleasă rostirea aceasta,

Inmiresmată ninsoare pe inimi -
Intru slava Numelui Său,
Intru slava Eroului l

Inimă lingă inimă
e poporul acesta,
Inimă lingă inimă
e istoria

Inimă lingă inimă
e stindardul acesta,
ca o flacără
înălțîndu-se, -

Intru slava Numelui Său,
Intru slava Eroului l

Împlinire e visul acesta -
Adevăr - încrustat
pe o hartă de inimi,
Împlinire e visul acesta, -
intru care - răsare soarele l

Anotimpul de glorie il rostim,
Anotimpul de glorie
este Patria și Eroul l

Anotimpul de glorie
este Numele Său,
intru care istoria citorește -

O stemă a inimii -
înveșmîntată - în nimbul
păcii l

Stemă în ianuarie

Țară de pace, sub cerul amiezii,
Glorii adună-n potîrl zăpezii,
Aur de fuguri presimte lumina
Arzîndu-și pe dealuri - albastră - rășina.

Bratele-nținse, în arc, peste vreme
Sint spice-nfrățite aceleiași steme.

Urcă din cronici o vîrstă, o liră,
Soarele darnic garoafe răsfrî
Peste pămîntul surpat în baladă,
Cînd lanul dospesște argint de plămădă.

Florile-adună glorii de fuguri,
Aerul crește în preajmă de steaguri.

Mircea Ichim

Glasul său

Să lupți, să învingi, să crezi,
crezul tău să devină real,
să ai șansa apoi
să perfecționezi realul
dar, mai ales, -
noblețea
și rațiunea sa de a fi
al poporului,
al iubirii,
al faptei,
al omeniei,
primul Președinte
al Țării de Vatră Românească
dintre fluvii și cîmpii,
patrie străbună,
el privește sigur
meterezele Terrei
și propune lumii
pace veșnică,
sănătate continuă,
fericire neterminată
și romantism revoluționar.
Il vîd, il aud și cred
glasului său pretutîndeni
ascultat.

Sandu Stelian

Erou al țării

Mărit Conducător să ne trăiești,
Acum cînd Dunărea frămîntă
O apă cu canale românești,
Ce-nțelepciunea Ta o cîntă.

Conducător iubit ce cîtorești
A comunismului cale unică
În vechile fronturi strămoșești
O țară nouă, mîndră, se ridică.

Esti pentru noi marea-ndemn
Ne ești nădejde, cuget, faptă,
Prin Tine sintem toți un semn
Cu o voință înțeleaptă.

Erou al țării să trăiești,
În sărbătoare inimile cîntă...
Mulțimi de glasuri românești
În inimurile păcii se avîntă.

Mihai Culman

Temelie de putere

În acel Gerar cu flori de gheață,
dorul - cor de melc - umbra prin ceață ;
și s-azeau poezii prin cetate ;
Miini, cîntînd de veacuri, miini de frate
uniseră Patria și - prin ere -
durau temelie de putere.

Visul - ochi de mire-n lunga noapte -
devenise-n zori, rouă de faptă ;
Roua ne spălese față și curgea
dinspre Floare, înspire ochi de stea.

Steaua căuta numai o Frunte ;
Fruntea, doar un pisc semeț de munte ;
Muntele, o țară și-un popor
în acel Gerar cuprins de Dor.

Datină

E datină la noi, din moși-strămoși
să facem celor dragi, urări de bine
ca să le fie ai mei frumoși
cînd înc-a trageți urcă în destine.

Eu, săfător al datinei din veac,
cu sufletul curat în pumni de floare,
Bărbatul din fruntea țării-i fac
din inimă, o sinceră urare :

Fie-i cuvîntul, porumbel zburînd
din zare-nrîncenată-n altă zare,
oriunde norii-ntunecoși din gînd
se lasă peste ginți, cu-amenințare l

Fie-i credința-i dreaptă de ne-nfrînt
brațu-i sub scut, mai tare ca oțelul ;
vrea-o înaltă, flămură în vînt
și - în final - binele țării, țelul l

Și încă-i mai urez, ca-ntr-o bărbăți,
la ceas de sărbătoare în Cetate :
puteri de muncă, ani îndelungați
și, mai ales, un lan de sănătate l

Nicolae Nicolae

Și încă mai avem de spus

Patriotismul Lui
E din lumina soarelui
Nepieritor
Al strămoșilor
Și încă mai avem de spus -
E împemite a prezentului,
Clarviziune a viitorului,
Gîndire revoluționară
Pentru țară,
Pentru-îndu-i științea linie politică
În vatra mioritică
Și încă mai avem de spus -
Proiectantul general
Și constructorul genial
Al României prospere,
Demiurgul, făuritorul ei de ere,
Oșteanul neobosit în lupta pentru pace,
Prietenul popoarelor sărace,
Omul între oameni - exemplu -
Al modestiei templu,
Frate și părinte,
Pildă în fapte și cuvinte
Dăruindu-și zilnic patriei, viața de erou
Pentru ca zilnic viețile noastre să se nască
din nou,

Iată universul
Care se cuprinde în universul
poporului român :
NICOLAE CEAUȘESCU.

Cornel Balaban

Povestea lui

Povestea Lui sint litere latine
Și seva ei îi curge vin prin vine ;
Privește-n zori același strop de rouă
Și-n ochi adînci aceleiași stele-l plouă...

Povestea Lui - Columne de lumină
Ca o zi de vară ; lungă și senină,
El e Munte, Aripă, Izvor
Și-un cîntec murmură-n pridvor...

Povestea Lui - devremele trezește firea
Să-și implinească-n zborul ei menirea ;
Aceleiași nume poartă El și Gîia
Și li se spune simplu : România l...

Povestea Lui e necuprinsul nostru,
Bratele-i întinse - a drum spre viitor ;
Pe bolta României să fluture un astru -
Și-o pace-adîncă pentru acest popor l

Omul cu țara în priviri

lubește un nume de Țară
Cînd i se luminează tîriile
unei dimineți ;
lubește Trandafirul
Cînd un copil doarme
sub razele soarelui-deplin...

lubește Stejarul
dintr-o pădure
cu cîntec mări,
lubește izvoare, munți,
cîmpii și văi -
ca o enormă dimineață
de culori...

George Corobea

Imn

Azi ne clădești cu brațul Tău destin marel
Conducător al nostru în anii de lumină
Și-n horă se prînd munții
și suie-n cer semeți

Cînd iarna-mbracă țara pe umeri de grădînă
Și poseri saltă zborul pe aripi de zenit
Ducînd țaria noastră departe peste lume
Cum Tu ne-nărui de-a pururi cu gînd
netărmurit

Pe calea trînciniei să dăltuim un nume
Fiîndcă ești Fiul țării alături de noi
Și te urmărm întocmai Erou contemporan
Făuritor destoinic al timpurilor noi
Ce scrii în cartea țării în fiecare an.

Că-n horă se prînd munții pe crengile de fag
Și iarna ninge iarăși cu floare de castani
Iar noi țării fiii tăi îți spunem cu mult drag :
Iubite Președinte să ne conduci Mulți ani l...

Florian Dan

Cuvîntul președintelui

Cuvîntul lui e zbor și cutezanță
E stîncă-nveșnicită în Carpații mei
Și prin cuvîntu-i țara se înalță
Dînd rodul sacru marilor idei

Cînd brațul Său spre comunism arată
Și cînd în palme spicele il dor
Bărbatul țării simbol e de vatră
Speranță e și drum spre viitor

Nesomnul său e-al libertății scut
Și vorba curată istoria o face
În ochii săi e-un orizont de cînt
Și e lumina pură a unei flăcări dace

Chiriac Samoilă

Cîntec de urare

Intru mulți ani în zi de sărbătoare
Lumina să-nflorească pămîntul românesc
Iar grîul s-o-mpresoare cu un veșmînt curat
Și orul lui pur descîntat de doine
Să fie adunat

De rădăcini de-a dreptul din soarele frumos
Cum cade el încet din munții cei blînz
inspre cîmpie...

Peste holdele ce ingînă adevăruri eterne
Imensul senin solie de pace să fie
Iar zidu-aceia strășnic ce apără o țară
Cînd pavăza și scutul nu pot fi de folos
Cînd drept și fi-vă drept cînt

În timp ce a vece
Iubirea de dreptate înseamnă acea putere
De-a ține fruntea sus, cu armele în jos.

Daniela Simionescu

Colindător la sărbătoare

Iubită țară - stări de cer și glie
Tumul de frumusețe și putere
Pe pisuri mari de muncă și-armonie
Cuprîndere de idealuri și de vrea
De cite ori mi te sporesște gîndul
Și mi te mută vie-ntr-oagă-n suflet

Din lumile tăcerii scot cuvîntul
Să-ți laud iar ființa și doinitul cuget
Nu-i nicăieri în lume-un spațiu etnic
În care orele să curgă mai trăînd
Și nici n-am să găsec în lume un alt sfetnic
Cu care să gvin mai pur și mai visînd l

Dionisie Darău

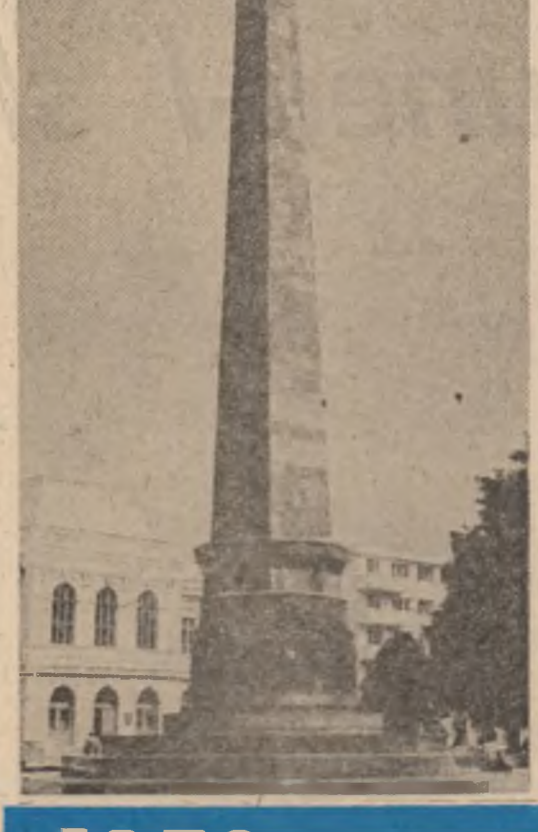
MAREA UNIRE ROMANILOR IN IZVOARE NARATIVE

Asupra a ceea ce constituie... Marea Unire a romanilor in izvoare narative... Editura Eminescu, 1984...

Unirea a romanilor in izvoare narative... Dacia, 1984... Editura Eminescu, 1984...

fielul. Frate cu frate niciodată nu s-a îmbrățișat mai cu căldură și mai adevărat înțeleși azi. Căci credeau din mână că ne-am despărțit de-a...

Am însă ferma încredere în succesul trupelor noastre pe frontul Armatei mele. Sint convins că acțiunea care începe azi va fi pentru soldatul nostru un titlu de glorie și pentru țara de mîndrie...

1859-1985

1859-1985... O experiență fericită... VOPSEA NAȚIEI... experiența fericită...

scrieri o bine să citești, fie și din mînă în mînă... Reportajele Unirii... a scrieri o bine să citești...

Reportajele Unirii... a scrieri o bine să citești... Reportajele Unirii... a scrieri o bine să citești...

flecor peste timp (din istoria reportajului românesc... Reportajele Unirii... flecor peste timp...

Reportajele Unirii... flecor peste timp... Reportajele Unirii... flecor peste timp...

Revenind, acum, la ideea tematică-problematică a volumului, cum s-a văzut, împede și succintă definiția de editor, să arătăm deschis că această strălucită...

Unirea Principatelor... în conștiința europeană... Unirea Principatelor... în conștiința europeană...

Unirea Principatelor... în conștiința europeană... Unirea Principatelor... în conștiința europeană...

Unirea Principatelor... în conștiința europeană... Unirea Principatelor... în conștiința europeană...

Unirea Principatelor... în conștiința europeană... Unirea Principatelor... în conștiința europeană...

O noapte încălzită de torțe și lumini

În acea noapte nimbă de zăpezi, în acea noapte de ianuarie încălzită de torțe și lumini, Steaua Sirus, cea purtătoare...

O noapte încălzită de torțe și lumini... Acest nume propriu, ROMÂNIA adică, avea să se înscrie cu litere de nesters în 'dicționarul Apusului european' la 1877.

O noapte încălzită de torțe și lumini... În zilele de 3 și 24 ianuarie ai după voastră încredere în Alesul nației, ai intrat speranțele voastre într-un singur Domn. Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!

O noapte încălzită de torțe și lumini... În zilele de 3 și 24 ianuarie ai după voastră încredere în Alesul nației, ai intrat speranțele voastre într-un singur Domn.

O noapte încălzită de torțe și lumini... În zilele de 3 și 24 ianuarie ai după voastră încredere în Alesul nației, ai intrat speranțele voastre într-un singur Domn.

Monumente ale simțirii

Sărbătorile patriei sînt argumente necesare pentru întărirea unității noastre. Ele își trag puterea din substanța...

Monumente ale simțirii... Sărbătorile patriei sînt argumente necesare pentru întărirea unității noastre. Ele își trag puterea din substanța...

Monumente ale simțirii... Sărbătorile patriei sînt argumente necesare pentru întărirea unității noastre. Ele își trag puterea din substanța...

Monumente ale simțirii... Sărbătorile patriei sînt argumente necesare pentru întărirea unității noastre. Ele își trag puterea din substanța...

Monumente ale simțirii... Sărbătorile patriei sînt argumente necesare pentru întărirea unității noastre. Ele își trag puterea din substanța...

TEMEIURI

de cete ori mă duc cu ochii mîinii spre timp de demult, de cete ori înconjur cu pasul stema țării la scară reală, brîul ei de dragoste și foc, gîndul mi se oprește de fiecare dată, în odihnă și echilibru fragil, pe Tricolor, ca o pasare căutîndu-și puterile pe o antenă și venind în operațiune. Și de fiecare dată mă întreb: de unde cele trei culori? — Dacă nu din înima noastră, această nemăpărită tulăpină pe care venesc cele trei spice de grîu: muntean, moldav și transilvănean. Și nici apoi, din nou, cu gîndul, cu pasul — pe urcusul anevoios și sfînt al celor trei spice.

Sus, în Cetatea de Scaun a Sucevei, am auzit orologul din centrul orașului bătînd acordurile turburătoare melodiilor a lui Ciprian Porumbescu. „E scris pe tricolor urmele ascultîndu-și bătaia maiestroasă, m-am întors cu gîndul la timpul cînd studentul Porumbescu Ciprian compunea la Viena, pentru Societatea „România Jună”, un imn menit să exprime crezul dintr-o democrație al românilor: „Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”. Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”. Și mi-am amintit că această societate organizase serbările de la Putna, în memoria marelui Ștefan Voievod, și că tot el îl revenise înalta cinste de-a fi tipărit, în cunoscutul almanah, „Luceafărul”, poemul fundamental al țării, ce l-a fost suflet și conștiință, Mihai Eminescu, de la a cărui naștere am aniversat zilele acestea 135 de ani.

Aceste episoade aveau să se implanteze trainic în istoria noastră, sub semnul nobil al poeziei și muzicii românești, al misturătorului sentiment patriotic, constituindu-se într-unul din înaltele teme ale Unirii.

Jos, în Tara Muntelui — mai zisă și Românească, spre a nu se pierde cumva stirea despre simburile ființei noastre strălucite. Cetatea de Scaun a Tirgovitei, cu cei 33 de voievozi rezidat aici, de Mircea cel Bătrîn la Vlad Dracul, Vlad Tepez, Neagoe Basarab, Petru Cercei, Mihai Viteazul, Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu. Turul Chindiei, cadran solar înfăptit peste timp și istorie, înclină ușor dimineața spre amiază, în fața patriei. Într-o zi, în purpură, pe pinza vremii se petrec umbre vii, de demult. Peste teacșuri de istorie se apleacă oameni de inimă, iar din mina lor ies înfăptuite primele fapte românești, așa cum le-au descoperit dumașii Măezului și Ștefan Luțescu, Radu Popescu și stolnicul Constantin Cantacuzino, Radu și Constantin Greceanu. Și mai răsună din umbra Turului Chindiei chipurile Văcăreștilor — Lenchiță și Iancu și Alecu și Nicolae — și sună trimbița redesteșterii naționale. Căruța și Eliaș și Grigore Alexandrescu. Ies cu toții din pinza vremii și vin către noi, către clipa prezentă a istoriei, constituindu-se și ei — și opera lor — în contraforți aceorași înalte teme ale Unirii.

În chiar mijlocul țării, acolo unde bate puternic inima ei, înaltă cealaltă Cetate de Scaun a neamului românesc, Alba Iulia, strîngînd pămîntul în juru-i roată, cu Horea — trup și credință — zidit în spițe și cu mulțimea

laolaltă. Cetatea — privind maestos, de la înălțimea istoriei, peste întinderile de grai românece. Multimea — cea care și-a urmat dintr-o dată eroii, voievozii, sacrificîndu-se alături de ei și renăscînd de fiecare dată mă dîră, mă puternică, mai călîită în nestîna aspirărilor de dreptate națională și socială.

Alături, sceptra în mina Albei Iulii — Blajul, cu recunoscutele sale cetăți de carte, locul unde „ceasul bate mai presus de vreme”, căruia vizionarul adolescent de 16 ani — care avea să devină cea mai înaltă expresie a poeziei românești, Mihai Eminescu — i se adresa, transfigurînd de emoție: „Te salut din inimă, Româ Mică!”.

Și ea, Alba Iulia, și sceptra lui, Blajul, sint tot atitea teme ale Unirii. Trei culori, trei spice de grîu răsărite pe aceeași tulăpină a inimii. Alabastru — din albastru Voronețului. Galben — din imensitatea văratecă a Bărganului. Roșu — din flamura Memorandistilor.

Sau — să numim încă o dată cele trei țări surori — Muntenia, Moldova și Transilvania — tinere fiice ale Daciei, cu numele și fața a trei voievozi: Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Iancu de Hunedoara; trei voievozi care la Alba Iulia înseamnă un singur domn — Mihai Viteazul.

Dar vicisitudinile istoriei au făcut ca această să rămîna, în continuare, încă multă vreme, un vis de aur. Multimea însă — și eroii ei — au impus, în propria devenire, trepte peste care nu se mai putea trece: 1859 — Unirea de sub domniul Alexandru Ioan Cuza; 1918 — Marea Unire, formarea statului național unitar român. Cel mai înalt promotoriu pe care a fost înălțat stindardul tricolor.

Tricolorul. Căuțind cele trei culori, ne căuțăm pe noi înșine. Găsim-le în stemă, ne aflăm ca popor, ca națiune. Popoșii, ne trăim viitorul, urcîndu-ne stema în conștiință. De aici și pînă la eternitate nu mai este nici măcar un pas: cuvîntul în istorie, clipa în venicie, veșnicia în noi — și astfel putem merge mai departe.

Trei culori, o stemă, un popor. Roșu, galben și albastru. Aceleași culori în stemă, aceleași în popor.

...Dar să revenim, încă o dată, sus, în Cetatea de Scaun a Sucevei și să murmurăm împreună, în același timp cu turburătoarele acorduri melodice:

„E scris pe tricolor urmele ascultîndu-și bătaia maiestroasă, m-am întors cu gîndul la timpul cînd studentul Porumbescu Ciprian compunea la Viena, pentru Societatea „România Jună”, un imn menit să exprime crezul dintr-o democrație al românilor: „Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

„Urme-născuț, urme-născuț, urme-născuț”.

Pavel Bucur: Proiect pentru Monumentul brigadierilor

Civilizație românească

Urmasor din pag. 1

Urmasor din pag. 1

Urmasor din pag. 1

IMPLICARE ȘI SIMBOL

Urmasor din pag. 1

SPORT

Fumegări de lup

Urmasor din pag. 1

Voicu Bugariu

O emblemă nepieritoare

Urmasor din pag. 1

Urmasor din pag. 1

Din inimă — urare

Urmasor din pag. 1

Urmasor din pag. 1

Al patriei eroi

Urmasor din pag. 1

Vasile Brăiloiu

PROBABIL/POSIIL

Reviste, suplimente, fanzine

Urmasor din pag. 1

SPORT

Fumegări de lup

Urmasor din pag. 1

Voicu Bugariu

Fănuș Neagu

București, Piața Unirii

Urmasor din pag. 1

REVISTA STRĂINĂ

Urmasor din pag. 1

„Succesele obținute de țara noastră în edificarea noii orînduiri sociale — ca, de altfel, rezultatele obținute de toate țările socialiste — constituie o contribuție reală la afirmarea prestigiului socialismului în lume, la cauza progresului, independenței și păcii.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Opera președintelui NICOLAE CEAUȘESCU un simbol al aspirațiilor de pace și prietenie între popoare

Cuvîntul de pace și colaborare al României este astăzi mai bine cunoscut și mai mult respectat ca oricînd în lume. Prin glasul celui mai strălucit fiu și conducător al poporului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, țara noastră participă la dialogul planetar asupra marilor probleme ale omenirii, dintr-un punct de vedere care ia în considerare deopotrivă interesele fundamentale ale națiunii noastre socialiste și năzuințele comune tuturor popoarelor lumii de a trăi într-o lume a păcii și înțelegerii, a concilierii și colaborării, într-o lume mai bună și mai dreaptă.

Mărturie eloventă a înaltului prestigiu internațional de care beneficiază aportul teoretic al României și demersurile sale în practica relațiilor internaționale o constituie largă audiență a operei secretarului general al partidului, președintelui țării, pretutindeni în lume. Se poate spune, pe bună dreptate, că despre România s-a scris în lume în acești ani în care poporul nostru a trecut la edificarea vieții noi, socialiste, mai mult decît oricînd în trecut. Iar în aceste două decenii, pe care, cu îndreptățită mîndrie patriotică, le numim „Epoca Ceaușescu”, au apărut, pe toate continentele, în mai mult de 20 de limbi, peste 140 de volume consacrate României, președintelui Nicolae Ceaușescu. „A scrie despre România de astăzi înseamnă a scrie, în primul rînd, despre opera grandioasă a președintelui Nicolae Ceaușescu, cîtoror contemporan al acestei țări care înregistrează succese remarcabile în toate domeniile de activitate” — ne declară scriitorul și publicistul italian Ugo Ragozzino, autorul lucrărilor „Da, Ceaușescu!” și „Umanismul politic al lui Ceaușescu”. La rîndul său, directorul general al editurii „Il Calendario del Popolo”, Nicola Tetti, editură în care a apărut, la Roma, seria de volume „Serieri alese ale președintelui Nicolae Ceaușescu”, adăuga: „Președintele României se identifică pe deplin cu poporul său, cu aspirațiile sale cele mai profunde, cu eforturile sale eroice pentru a înlăpui zi de zi marile obiective ale societății socialiste”.

Autorii lucrărilor consacrate țării noastre și președintelui ei, aparute peste hotare, remarcă viziunea globală în care tovarășul Nicolae Ceaușescu abordează marile și complexe probleme ale lumii contemporane, probleme din rîndul cărora, ca prioritate a priorităților, se desprinde imperativul salvării păcii mondiale. „Aș dori să remarc în mod deosebit — ne declară în acest sens omul politic danez Kristen Helveg Petersen, autorul cuvîntului introductiv la volumul „Cuvîntările lui Ceaușescu” — ampla și laborioasă activitate a președintelui țării dumneavoastră în sfera vieții internaționale. În toate împrejurările, în țară sau peste hotarele ei, el acordă o atenție deosebită țelului prioritar al omenirii: Pacea. Statele lumii, declară președintele Ceaușescu, trebuie să-și bazeze eforturile pe aceste cerințe, care sînt singurele garanțe ale edificării unei lumi a cooperării, a păcii și securității pentru toate națiunile”.

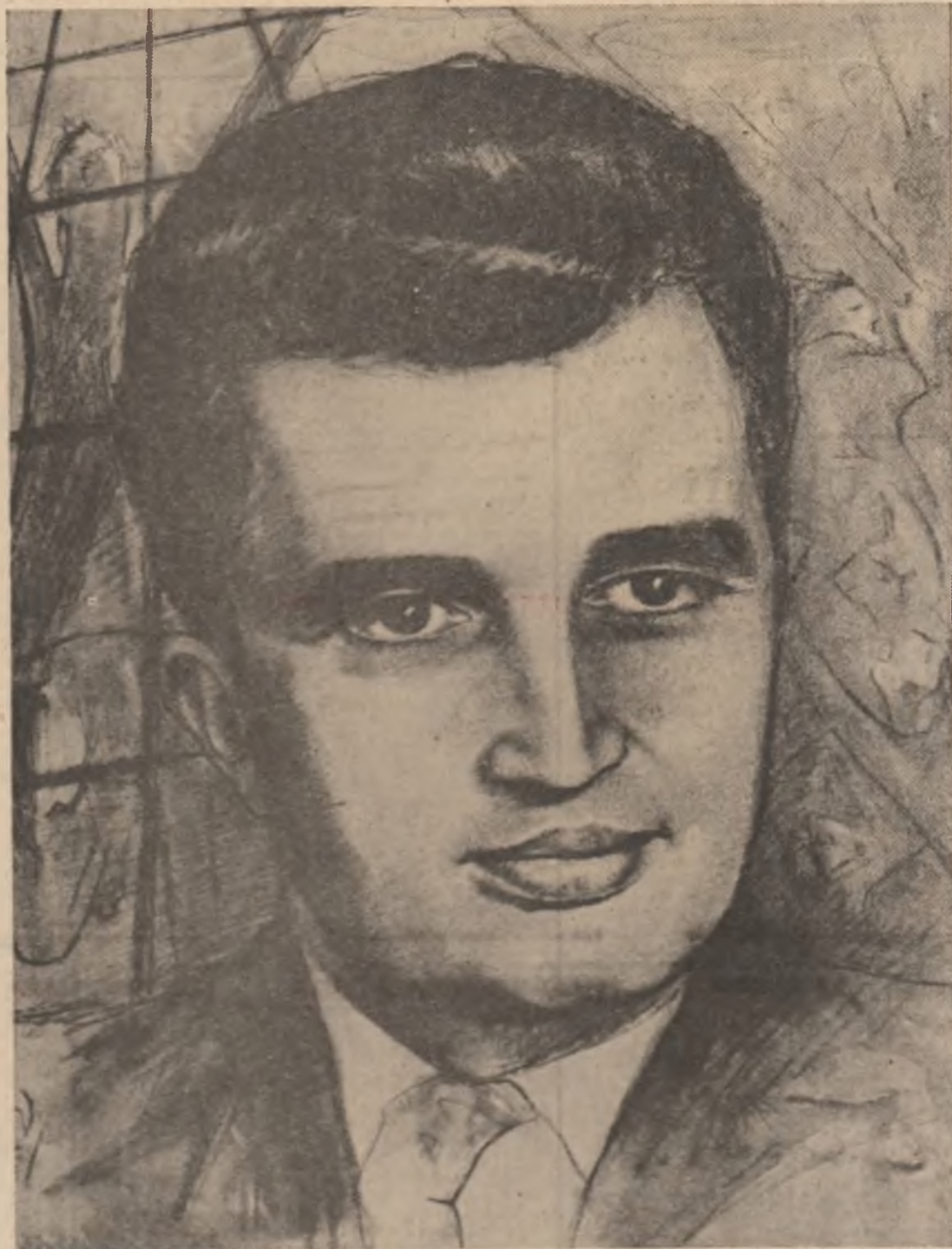
Se vorbește, în acest sens, în cărțile publicate în străinătate despre România, de o adevărată „doctrină a păcii” elaborată de președintele Nicolae Ceaușescu, pe baza unei analize realiste, lucide, și a interpretării științifice a proceselor și tendințelor ce se manifestă în viața internațională. „Doctrina a păcii” care se transpune în viață printr-o prodigioasă activitate, ce îmbrățișează practic întreaga sferă de domenii a vieții internaționale și care vizează stoparea cursei înarmărilor și trecerea la măsuri de dezarmare; edificarea securității pe continentul

European și în lume; aplicarea riguroasă de către toate țările și față de toate țările, în orice împrejurare, a principiilor menite să guverneze relațiile interstatale; dezvoltarea largă a cooperării economice și în alte domenii și conlucrarea în vederea soluționării, spre binele general, a marilor probleme ce confruntă lumea contemporană. Iată de ce Robert Maxwell, editorul colecției „Mari oameni de stat ai lumii”, publicată la Londra, în care a apărut volumul „Nicolae Ceaușescu, constructorul României moderne — om de stat de talie internațională”, ne mărturisează: „Consider că influența cea mai mare exercitată de președintele Nicolae Ceaușescu și de România pe arena mondială se desfășoară în eforturile de asigurare a păcii. Printr-o politică promovată cu consecvență, care nu este dependentă sau dictată din afară, țara dumneavoastră a contribuit la bunul mers al negocierilor de dezarmare și la eforturile îndreptate spre realizarea unor acorduri privind măsuri de întărire a încrederii. România se numără printre puținele state care au propus o formulă prin care Uniunea Sovietică și Statele Unite să poată relua dialogul de la Geneva în cadrul negocierilor privind rachetele cu rază medie de acțiune care au fost întrerupte”.

Apreciere căreia îi putem alătura declarațiile pe care ni le-a făcut scriitorul britanic Robert Govender, autorul volumului „Nicolae Ceaușescu — Destinderea și dezarmarea — punctul de vedere românesc”: „Acțiunea popoarelor pentru pace beneficiază de șansa ca, în rîndul promotorilor ei, să se afle unul din cei mai iluștri oameni de stat ai epocii noastre, președintele României. Dacă astăzi manifestăm optimism în ce privește posibilitățile unei mai bune înțelegeri între marile puteri, aceasta se datorează și faptului că sînt țări, ca România, care nu iau parte la conflictele din viața internațională, aflîndu-se constant în suibă, cauzei păcii, care exprimă în mod clar, la cel mai înalt nivel aspirațiile a milioane de oameni simpu de pretutindeni, la pace pe pămînt, la înțelegere și bunăvoință între oameni și popoare. Sint convins că, pentru istoricii viitorului, președintele Nicolae Ceaușescu va reprezenta unul din titanii care au jucat un rol de frunte în statornicirea unei păci nu temporare, care nu este altceva decît o pauză între două războaie, ci o pace durabilă, o pace temeinică, menită să asigure omenirii progresul material, spiritual, educațional”.

Pentru autorii și editorii lucrărilor consacrate, în lume, realităților românești de astăzi, operei de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, politicii externe de pace și colaborare a României socialiste, numele țării noastre se îngemănează cu numele conducătorului politic ce se află de două decenii în fruntea destinelor naționale și care întruchipează în chip strălucit năzuințele și aspirațiile cele mai ardente ale poporului nostru de a trăi într-o lume care să-și poată consacra toate resursele, toate energiile, construcției pașnice, progresului și bunăstării. „Președintele Nicolae Ceaușescu — ne declară publicistul francez Michel P. Hamelet, autorul volumului „Adevărata Românie a lui Ceaușescu” — întruchipează strălucit voința poporului român de a-și clădi o viață nouă, voința sa de pace și colaborare. Există momente istorice cînd popoarele doresc să fie încorporate, ca într-un simbol în personalitatea și opera unui om. O asemenea personalitate și un asemenea om este pentru România de azi președintele Nicolae Ceaușescu”.

Corneliu Vlad

Portret de Al. Torella (Italia)

„Față de situația gravă care s-a creat, față de pericolul catastrofei nucleare care va duce la distrugerea omenirii, a înseși condițiilor vieții pe planeta noastră, nimic nu poate justifica continuarea cursei înarmărilor! Atunci cînd se dispune de arme nucleare în stare să distrugă de mai multe ori întreaga omenire nu se mai poate susține că un număr de cîteva sute de rachete în plus sau în minus ar afecta raportul de forțe între cele două părți. Dimpotrivă, orice noi arme nucleare fac să crească și mai mult pericolul declanșării războiului mondial, al războiului nuclear. Iată de ce toate guvernele, toți șefii de state, toate forțele politice au o mare răspundere în fața popoarelor, în fața întregii omeniri.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Lui Nicolae Ceaușescu, președinte al păcii

România, care cu vocea ta de puternici eroi ce au căzut știind să rămînă în picioare!
veșnică cînstire
Burebista și Decebal!

De la est la vest!
România, conștiință vie a Europei
pace e pace, un cuvînt latin.

Aici la noi, mulți se înșală,
tovarășe președinte,
chiar oamenii cumșcade; e o eroare
„besser rot als tot”, „mai bine
roșu decît mort”; e o eroare!
Spune-le tu, Nicolae Ceaușescu,
socialismul

nu anulează viața, socialismul
este istorie, e viață socialismul,
nu anulează viața, socialismul
dispută, luptă, învinge
în pace, și nu în moarte
socialismul nu crește
la Hiroșima.
Nicolae Ceaușescu, dă-mi mîna
pescarului din Tulcea
a metalurgistului din Cluj,
a ciobanului din Maramureș,
dă-mi mîna curată a douăzeci de
milioane de români!

Fă-mă să aud vocea
fluviului tău, la fel
ca-n ziua aceea pe care
n-o voi uita, la Timișoara:
„Vom munci și vom lupta”!
Nicolae Ceaușescu, tu care vii
din adîncul istoriei
ca un frate de singe,
să-i chemăm pe toți ceilalți
sub drapelul onoarei,
să pregătim pacea în pace:
„Vom munci și vom lupta”!
Nicolae Ceaușescu, președinte al păcii!

Giuseppe Gaizzone (Italia)

Epoca Ceaușescu

Numele Său
este perfect traductibil
în toate graiurile Pămîntului,
și adevărații oameni
il rostesc cu entuziasm.
El înseamnă, mai presus de toate
ieșirea din ignoranță,
instaurarea unei noi ordini
încetarea conflictelor armate
dezarmare și pace mondială.
Și mai înseamnă că,
dacă toate acestea într-o bună zi
vor deveni adevărați ieșind din starea
de vis,
umanitatea se va întoarce în Eden.
Iar Epoca Ceaușescu
nu va cunoaște sfîrșitul.
Să-i urmăm drumul
deplin încrezător
în zodia deplină a planetei.

Sabah Baghdadî (Irak)

Și visul meu se cheamă Ceaușescu

Visez o stare
căreia umanitatea
îi dă mereu puține șanse
de a se realiza vreodată: fericirea.
Visez cu încăpăținare
un timp care va veni negreșit
nu în întîmpinarea omului,
ci va fi creat de el: comunismul.
Visez cu încredere
o epocă de stabilitate deplină,
cînd umanitatea va începe,
în sfîrșit,
să construiască punți ale înțelegerii
trainice, firești, necesare
între indivizi și popoare,
și visul meu se cheamă Ceaușescu.

Marwan Abou Mehri (Liban)

Am această fericire

Trăiesc și învăț
în anotimpul Ceaușescu
Și-s înflorit, vestind belșug.
Am această fericire
pe care o țin în inimă
ca pe-un tezaur neprețuit,
și pe care o voi duce cu mine,
toată,
în țara străbunilor
unde-mi voi aminti mereu
de un țarm de basm,
cu oameni frumoși și buni
cîrmuiți în veacul lor minunat
de cea mai vie conștiință
a secolului: Ceaușescu.

Hussein Jasser (Kuweit)

Luceafărul

Revistă editată de
UNIUNEA SCRITORILOR
din REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
Nicolae Dan Primiolaș,
Mihai Ungheanu (redactor șef
adjunct), Ștefan Ștefan
(secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09
ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 16 95
Tiparul executat la:
COMBINATUL POLIGRAFIC
CABA ȘCINTEII